

resurse spirituale

Nr. 56 - 2023

DE LA NOI

LA EI

La pas
George P. Wood | 3

De la noi la ei
Choco De Jesús | 4

Întrebări pentru Biserică
Doug Clay | 8

Simte-te bine în pielea ta
Andy Smith | 10

Predicare din izvoare etice
Joy E.A. Qualls | 12

Fiți lider în primul rând pentru propria voastră persoană
Rod Loy | 14

Biserica inovatoare
Jeffery Portmann și John Davidson | 18

Fiii și ficele voastre vor proroci
Carolyn Tennant | 22

Nu orice cântec merge
Heidi Hewuse | 27

Ajutor pentru o inimă anxioasă
Erlene Johnson | 30

Chestionarea credinței
Terry Parkman | 33

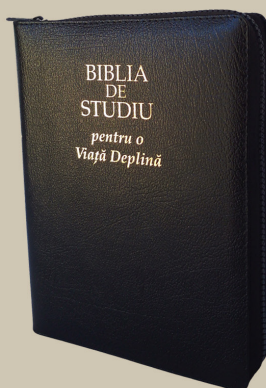
Concubinajul vine la biserică
Jessica Mumley | 34

REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

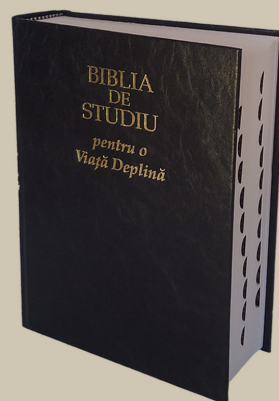
BIBLIA DE STUDIU pentru O VIAȚĂ DEPLINĂ

Este destinată să te ajute ca să câștigi o înțelegere mai complexă a Cuvântului lui Dumnezeu prin care să poți crește în dragoste, în curăție și credință față de Domnul Isus Hristos.

Caracteristicile speciale și auxiliare ale Bibliei:

1. Note de studiu
2. Articole
3. Introduceri la cărțile Bibliei
4. Indicatori tematici
5. Tabele
6. Hărți
7. Indice de subiecte
8. Concordanță

Disponibilă în ediție cartonată, în piele în mai multe variante de culori, cu auriu și fermoar.

resurse
spirituale

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.177.636; 0771.746.787
E-mail: edituralife@gmail.com,
Website: www.liferomania.ro; www.resursespirituale.ro

Colectivul de redacție:

Redactor Șef: Daryl Erickson
Traducător: Narcisa Țiulete
Editor: Narcisa Țiulete
Tehnoredactor: Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

ISSN 1454 - 1750

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

LA PAS

de George P. Wood

Beneficiul mersului
pe jos este că impune
un ritm susținut.

Se spune deseori că lucrarea creștină este un maraton, nu un sprint. Apreciez intenția metaforei, care susține că pastorii trebuie să slujească într-un ritm susținut. Chiar și așa, mă întreb dacă nu cumva comparația nu sugerează un ritm prea rapid.

În ultimi doi ani, lucrarea creștină nu a semănat nici cu un sprint, nici cu un mers la pas. Dimpotrivă, a fost un parcurs croit cu greu. Dau vina pe pandemie. Parcă suntem în filmul „Ziua cârțiței”. Când să zicem că am scăpat de COVID, sună alarma și o luăm de la capăt.

Tatăl meu avea o glumă. Zicea că poezia lui preferată e „La pas”. Ideea e că, în poezie, se tot repetă titlul, strofă după strofă: La pas, la pas, la pas.¹

Gândul de a merge la pas nu are nimic atractiv. Trăim într-o societate în care totul trebuie să se întâmple rapid. Problema e că mai rapid nu înseamnă neapărat mai bine.

Ce folos să ai o mașină rapidă, dacă rămâi blocat în trafic, în ora de vârf?

Cine vrea mâncare pripită dacă are gust mai degrabă de ars decât de mâncare?

Cu ce te ajută viteza internetului dacă banda rapidă a informației este blocată de știri false?

Mersul la pas pare neatractiv, dar e biblic. Atât Vechiul, cât și Noul Testament folosesc verbe de mișcare în metafore care descriu viața de credință.

„Doamne, cine va locui în cortul Tău?”, întreabă Psalmul 15:1. Răspuns: „Cel ce umblă în neprihănire” (versetul 2). E interesant că, în iudaism, verbul ebraic pentru umblare, *halakh*, apare în legea ebraică, cea care respectă atât poruncile biblice, cât și interpretările tradiției: *Halakha*.

Pavel îi îndeamnă pe credincioși: „umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești” (Galateni 5:16). De asemenea: „Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi” (Efeseni 5:2).

Beneficiul mersului la pas este că impune un ritm susținut. Dacă vrei să ajungi repede undeva, fugi, pur și simplu. Dacă vrei să ajungi departe, mergi normal. E un adevăr literar, dar — aplicat la viața de zi cu zi și la lucrarea creștină — e și spiritual.

Robert Frost a scris că „cea mai rapidă ieșire e întotdeauna direct înainte.” Pentru vremurile noastre, e un sfat bun. Așa că trageți adânc aer în piept, fixați-vă bine geanta pe umăr, legați-vă șireturile cum trebuie și... mergeți la pas!

Dacă „umblăm prin Duhul” (Galateni 5:25), Acesta ne va duce unde trebuie să ajungem, exact la timp.

George P. Wood este director adjunct al revistei *Influence*.

¹ Poemul la care autorul face referire este intitulat în engleză „I Plod on” și este scris de Godwin Inyang (n.trad.)

de Choco De Jesús

DE LA NOI LA EI

CUM SĂ IUBEȘTI CA ISUS ÎNTR-O LUME DIVIZATĂ

I sus a dus o viață deosebit de accesibilă, deschisă și atrăgătoare. Dar în zilele noastre, situația multor creștini este modelată mai mult de așa-zisele camere de ecou (*echo chambers*) decât de inima lui Dumnezeu. În ultimii ani, oamenii se țin la curent cu ultimele știri prin rețelele sociale. Cu toate acestea, rețelele sociale nu sunt menite să comunice date științifice. Scopul lor este să ne atragă atenția cu reclame. Pesemne că nimic nu se vinde mai bine decât frica și mânia. Firmele de pe rețelele sociale folosesc algoritmi sofisticati pentru a urmări fiecare clic, previzionând ce le va „plăcea” oamenilor să vizioneze și furnizând materiale video și linkuri care promit să îi prindă.

În acest climat, e mult mai ușor să punem anumitor persoane eticheta „ei” și să ajungem la concluzia că cei care nu sunt de acord cu noi sunt răuvoitori sau proști — sau ambele. Am ajuns să credem că ei sunt dușmanii care ne amenință valorile și modul de viață. Nu îi atacăm pe față, dar păstrăm distanța și ne asigurăm că nu avem de-a face cu ei în aspecte importante.

Ne punem la adăpost de infracțiuni, bande și droguri. Ne izolăm în confortul de a fi cu oameni care arată ca noi, vorbesc ca noi, cred ca noi și chiar mănâncă aceeași mâncare. E de înțeles... dar e o trăire foarte îngustă.

Sociologul Arlie Russell Hochschild de la Universitatea Berkeley din California a petrecut câteva veri în Louisiana și a studiat plângerile persoanelor albe de clasă mijlocie. În cartea ei „Strangers in Their Own Land” (Străini în propria lor patrie), scrie că atât conservatorii, cât și liberalii au propriile lor „povești profunde” — convingeri cu privire la cine sunt și ce e valoros. Acestea nu sunt neapărat adevărate, dar cei care le îmbrățișează așa le consideră.

Hochschild a studiat mult timp conservatorii, a căror poveste este adânc înrădăcinată în visul american: dacă faci eforturi mari și joci după reguli, vei avea o viață mai bună. Cei pe care i-a intervievat erau supărați și decepționați pe cei care se băgau în fața lor la coada visului american. Credeau că minoritățile de rasă și etnie primesc un tratament special și o duc mai bine. Au ajuns la concluzia că nu e drept.

Mulți creștini evanghelici sunt indignați de deciziile juridice și de legile progresiste care erodează îndatorirea morală. Această convingere combină populismul politic cu resentimentele spirituale. Rezultatul este o mentalitate de asediu împotriva forțelor care par să li se împotrivescă.

În orice interacțiune pe care o aveți, este în joc reputația lui Dumnezeu, iar inima și faptele voastre arată caracterul Lui... sau nu.

Nu cred că e atitudinea pe care ar trebui să o avem. Noi ar trebui să fim cunoscuți pentru dragostea noastră, nu pentru mânie, pentru compasiune sau pentru că semănăm frică. Dragostea recunoaște realitățile dificile și alege să meargă, cu inima deschisă, înspre oameni, cu urechi deschise și cu gura mică, măcar pentru o vreme. Vom avea destul timp să spunem ce gândim, dar vom putea face asta cu mai multă

bunătate și înțelepciune, dacă nu ne grăbim să deschidem gura mai repede decât trebuie.

Nu spun că ar trebui să acceptăm în tăcere lucrurile care ne deranjează. Nu spun că ar trebui să permitem destrămarea valorilor și să dăm din umeri ca și când nu mai e nimic de făcut. Ce spun este că Isus nu i-a urât pe oamenii care nu au fost de acord cu El. Le-a spus adevărul, a fost foarte răbdător cu ei și și-a dat viața pentru ei. Deși I s-au opus, El i-a iubit.

În 2012, l-am însoțit pe Rick Warren și mulți alți pastori

Noi ar trebui să fim cunoscuți pentru dragostea noastră, nu pentru mânie, pentru compasiune, nu pentru că semănăm frică.

la o conferință despre HIV/SIDA în Washington, D.C. Au participat în jur de 25.000 de oameni, inclusiv medici și asistente, lucrători sociali, activiști din societatea civilă și din comunitatea LGBTQ. În hol, s-au vândut prezervative care lucesc în întuneric și alte lucruri pe care nu le voi menționa.

Ne-am simțit total nelalocul nostru. Un homosexual din Chicago a auzit că sunt acolo. M-a căutat și m-a invitat la prânz. De cum ne-am așezat pe scaun, s-a uitat la mine și mi-a spus foarte surprins:

– Domnul pastor, ce cauți aici?

– Încerc să semăn mai mult cu Isus și să fiu prezent unde merg oamenii, i-am răspuns. Sunt aici ca să vă iubesc.

S-a uitat confuz la mine și am continuat:

– Uite ce e, stilul tău de viață nu mă sperie. Nu trebuie să fii de acord cu mine și nici să te schimbi ca să te pot iubi.

Am stat de vorbă timp de două ore și ne-am despărțit ca doi prieteni care se înțeleg mai bine decât înainte. Acum ne vedem din când în când și mă bucur că, de fiecare dată, reușim să ne apropiem. Întotdeauna mă îmbrățișează fiindcă avem o relație bazată pe dragoste necondiționată. Știe că nu susțin activismul homosexual, dar și că țin la el, chiar dacă nu își va schimba niciodată modul de viață sau convingerile.

În apărarea valorilor creștine, unii dintre noi folosim metode și cuvinte necreștine. Isus a fost extraordinar de răbdător cu ucenicii ignoranți și impulsivi. Dacă învățăm să iubim ca El, vom avea suficientă răbdare să clădim o punte între facțiunile adversare. Comportamentul nostru ar trebui să dea dovadă de interacțiune binevoitoare, înțelegere și încredere ca să putem găsi soluții funcționale la probleme aparent imposibil de rezolvat.

Un studiu din 2017, întreprins de Pew Research Center a dezvăluit că divizarea partizană pe motiv de discriminare rasială, imigrație, îmbunătățirea modului de trai al celor nevoiași și diplomație internațională a crescut rapid în ultimii 25 de ani. De fapt, prăpastia dintre aceste probleme e mai mare printre persoanele cu convingeri politice diferite decât printre alte criterii demografice, precum vârsta, genul, rasa, educația și participarea la servicii religioase. De obicei, se spune că acest gen de polarizare este de tip tribal. Suntem profund devotați tribului care crede și votează ca noi.

Această loialitate duce deseori la folosirea stereotipurilor și etichetelor negative (ipocrit, egoist, crud, prost etc.) pentru a înjosi partea adversă. Din păcate, mulți creștini adoptă un astfel de comportament. Simt că furia lor e complet justificată, iar acest lucru îi convinge să domine și să îi învingă pe cei care nu sunt de acord cu ei, în loc să îi asculte, să poarte discuții profunde, să găsească terenul comun și să clădească prietenii adevărate. Nu vom putea să construim o punte peste prăpastia divizării dacă ne dăm în spate și condamnăm sau dacă dăm bir cu fugiții.

Când cei trei copii ai noștri erau mici, a venit o vreme când ne-am dat seama că avem nevoie de mai mult spațiu. Periferia orașului ne atrăgea mult — o casă mai mare la un preț mai mic, mai puține infracțiuni, un mediu mai liniștit, școli mai bune, magazine mai ieftine și restaurante bune. O astfel de schimbare suna foarte bine.

Dar într-o noapte mi-am dat seama că avantajele nu meritau prețul plătit. Nu le puteam arăta altora cum să iubească la fel ca Isus dacă noi ne mutam din cartierul în care slujeam. Isus a trăit printre oamenii pe care i-a slujit și s-a sacrificat pentru alții, nu a căutat un loc unde să-I fie Lui mai bine.

Isus a spus că a doua cea mai mare poruncă ne îndeamnă să ne iubim aproapele ca pe noi înșine.

I-am povestit soției mele, Elizabeth, despre convingerile mele și a fost de acord cu mine. Am cumpărat un lot de pământ în Humboldt Park și ne-am construit o casă acolo. Am vrut ca toată lumea să știe că suntem devotați vecinilor de cartier. Am vrut să știe că pot avea încredere în Dumnezeu în Humboldt Park și că ne va fi bine dacă Îl vom iubi pe El, dacă vom iubi străinii, dacă ne vom iubi unii pe alții și viața.

TRANSPLANT DE INIMĂ

Am văzut mulți oameni robiți de ură și divizare, părtinitori și disprețuitori față de cei din tabăra cealaltă. Am cunoscut câțiva oameni care, văzând dezastrul produs de frică și ură, au încercat să fie drăguți. Eforturile lor au fost nobile, dar

efectul rareori a fost de durată. Hotărârea nu e suficientă; avem nevoie de un transplant de inimă.

Care e semnul celor ce au primit o inimă nouă și au primit putere de la Duhul Sfânt? El sau ea urmează legea lui Dumnezeu. Care lege? Aceea de a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima și pe aproape ca pe noi înșine. O inimă de piatră e tare, furioasă și capricioasă, dar o inimă nouă e plină de compasiunea lui Dumnezeu pentru fiecare persoană pe care o întâlnim — inclusiv pentru cei care sunt departe de Hristos.

Ar trebui să îi iubim chiar și pe cei care ne enervează, ne ignoră, ne ridiculizează și vor să ne facă rău.

Isus nu a făcut diferență între cei merituoși și cei nemerituoși. El i-a iubit pe toți.

Când inima voastră va fi plină de compasiune, veți învăța să iubiți ca Isus. Oamenii vor observa și se vor minuna de măreția lui Dumnezeu. Azi, prea mulți oameni îi consideră pe creștini niște conservatori furioși care sunt mai interesați să câștige dispute politice decât să iubească oamenii. Dar atunci când Dumnezeu vă dă o inimă nouă, oamenii vor fi uimiți.

În orice discuție pe care o veți avea, reputația lui Dumnezeu va fi în joc, iar inima și faptele voastre vor arăta caracterul Lui... sau nu. Dumnezeu a vorbit printr-un profet: „De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Ezechiel 36:23).

Uneori înțelegem greșit sfințenia. Ea nu înseamnă să îți cu rigiditate niște reguli stricte. E cu mult mai mult de atât! Sfințenia e esența care scoate în evidență toate caracteristicile lui Dumnezeu; ea face ca fiecare aspect al naturii Sale să fie perfect și incomensurabil. Dragostea, înțelepciunea, puterea, prezența și judecata Lui sunt cu mult mai mult decât orice ne putem noi imagina. Atitudinile și limbajul aspru, critic profanează numele lui Dumnezeu, dar atunci când avem inimi noi, oamenii văd o frântură din măreția și mila lui Dumnezeu.

Moneda de schimb a lui Dumnezeu nu este rugăciunea, nici studiul biblic, călătoriile misionare sau slujirea; este dragostea.

Atunci când poporul lui Dumnezeu are o inimă de piatră, oamenii nu pot să vadă adevărata Lui natură. Inimile noastre blânde, atitudinea noastră pozitivă, comportamentul nostru plin de har, dragostea și lupta noastră pentru dreptatea celor oprimați — acestea sunt lucrurile care îi conving pe oameni să tânjească după Dumnezeul pe care Îl urmăm.

CHIAR ȘI EI?

În împărăția lui Dumnezeu, moneda de schimb nu este rugăciunea, nici studiul biblic, călătoriile misionare sau slujirea; este dragostea. Toate aceste discipline sunt mijloace care ne apropie de dragostea lui Dumnezeu ca ea să curgă în

viața celor din jur. Pe cine vrea Dumnezeu să iubim? Pe toți. Dragostea noastră nu ar trebui să cunoască limite.

În cea mai cunoscută predică a Lui, Isus a corectat învățăturile liderilor religioși despre adversari (Matei 5:43–48.)

Vechiul Testament nu le spune oamenilor să își urască dușmanii. De fapt, Isus a spus că a doua cea mai mare poruncă ne îndeamnă să ne iubim aproapele ca pe noi înșine (Levitic 19:18; Marcu 12:31). Dar, pe vremea lui Isus, liderii religioși adăugaseră la învățăturile Scripturii. De aceea a spus Isus: „Ați auzit că s-a zis” (Matei 5:43), nu „Este scris.”

Pare radical, neînțelept, o nebunie chiar să îți iubești dușmanii? Să nu uităm că și noi am fost cândva dușmanii lui Dumnezeu (Romani 5:10), dar Dumnezeu ne-a iubit atât de mult, încât L-a trimis pe Isus să moară de moartea pe care noi o meritam și să primim onoarea care I Se cuvine Lui. Aceasta este măsura dragostei lui Dumnezeu! Atunci când iubim astfel, urmăm exemplul Tatălui nostru din ceruri. Isus a explicat că dragostea lui Dumnezeu nu cunoaște limite. El îi iubește și pe cei dreپți, și pe cei nedreپți. Dumnezeu îi binecuvăntează și pe cei ce Îl iubesc, și pe cei ce Îl ignoră sau Îl disprețuiesc.

Dragostea pe care o simțim și o dăruim dușmanilor noștri nu seamănă absolut deloc cu modul obișnuit în care oamenii vorbesc despre dragoste. Cei mai mulți îi iubesc pe cei care îi iubesc. Ce e radical în asta? Nimic. Chiar și păgânii iubesc astfel. Dar noi ar trebui să îi iubim chiar și pe cei ce ne enervează, ne ignoră și ne doresc răul.

Conflictul emoțional nu apare doar în relațiile din spațiul politic și economic, ci și în familia lui Dumnezeu. Prea adesea, creștinii nutresc resentimente față de alți creștini. În loc să iertăm și să iubim, bârfim, ne retragem sau îi criticăm fără menajamente pe ceilalți.

În seara în care Isus a fost trădat, El le-a spus ucenicilor Săi: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34–35). Era iubirea față de cei credincioși un concept nou? Nu, dar să iubiți „cum v-am iubit eu” a fost ceva nou. Sunt sigur că ucenicii au înghițit în sec când s-au uitat unul la altul. Cu numai câteva ore înainte, avuseseră o dispută cu privire la cine va avea prima poziție de putere atunci când Isus a fost încoronat rege. Au fost geloși și competitivi. Acum Isus le spunea să reverse și ei aceeași compasiune, atenție și grijă unul asupra altuia cum revărsase El.

Azi, Isus vrea să iubim oamenii din bisericile noastre cu aceeași dragoste extravagantă — cu blândete, cu putere, activ și cu sacrificiu. Din nou, când Isus spune: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”, El ne aduce aminte că toată lumea se uită la noi. Dacă critici, judeci și cauți nod în papură celor din jur, toată lumea va ști că nu ești ucenicul Lui.

Vă vine cineva în minte? (Poate sperați că nu se gândește nimeni la voi!) Din multe puncte de vedere, creștinii nu sunt diferiți de oamenii din afara familiei lui Dumnezeu. Mulți dintre noi suntem la fel de egoiști, împrăștiți, speriați și furioși ca cei care nu vin niciodată la biserică. Nu suntem sarea pământului care îi convinge pe oameni să tânjească după Isus, nici lumina lumii care revelează minunea dragostei și iertării lui Dumnezeu.

Divizarea e foarte reală în cultura noastră de azi. Dar dragostea lui Dumnezeu este tot aici, la dispoziția noastră și e cea care vindecă răni, construiește poduri și leagă inimi. Divizarea a devenit atât de obișnuită, încât, uneori, pare ciudat și greșit să iubești. Unii spun că suntem împotriva unuia și al altuia; spun că vrem să controlăm oamenii și să dominăm țara. Ei spun că mai mult judecăm decât să iubim.

Nu L-am reprezentat pe Tatăl care îi binecuvăntează pe cei dreپți și pe cei nedreپți, care iubește toți oamenii și care este uimitor de răbdător cu cei care nu sunt de acord cu El. Trebuie să schimbăm impresia pe care oamenii o au despre creștini și despre Hristos. Putem mai mult. Trebuie. Și totul începe recunoscând rolul pe care l-am avut în crearea și promovarea divizării.

Vă imaginați ce schimbare am face dacă toți am pleca duminica de la biserică atât de plini de Isus, încât am radia de dragostea Lui în fața tuturor celor pe care îi întâlnim la serviciu, la școală, dincolo de gardul din spatele casei, pe teren sau la magazin?

Încercați să vă imaginați acest lucru și începeți cu singura persoană de care sunteți responsabil: chiar voi.

Choco De Jesús este trezorerul organizației „Adunările lui Dumnezeu” din SUA

ÎNTREBĂRI PENTRU BISERICĂ

Cum ne ajută
Apocalipsa 2–3
să diagnosticăm
sănătatea adunării
de Doug Clay

La fel ca voi, nici eu nu am mai trecut prin așa ceva. Colegiul biblic nu mi-a dat un manual pentru conducerea bisericii, cu atât mai puțin pentru părtășie în vremuri de pandemie sau de tulburări sociale mari. Nici Biblia nu ne oferă un plan detaliat.

Cu toate acestea, Scriptura ne dezvăluie inima lui Dumnezeu pentru Biserica Lui. În această perioadă, m-au atras scrisorile pe care Isus le-a trimis celor șapte biserici, prin Ioan. Văd în ele șapte întrebări de verificare pe care le-a pus Isus — și continuă să le pună — despre sănătatea urmașilor Săi:

1 *Suntem îndrăgostiți cu pasiune de Hristos și de Biserica Lui?* Creștinii din Efes aveau multe atuuri. Erau muncitori, păzeau doctrinele biblice și moralitatea și perseverau în necaz. Dar făceau lucrarea lui Dumnezeu fără dragostea Lui. „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi” (Apocalipsa 2:4).

Deși Isus nu a dat definiția dragostei pierdute, El ne-a învățat că dragostea lui Dumnezeu și iubirea față de aproape merg mână în mână (Matei 22:37–40; 1 Ioan 4:7–12). Se pare că dragostea lipsea din eforturile, ortodoxia și perseverența efesenilor.

Preocuparea principală a lui Hristos este să rămânem îndrăgostiți de El și de poporul pe care ni-l dă să îl slujim.

2 *Rămânem tari când suntem încercați?* Creștinii din Smirna aveau necazuri mari. „Știu necazul tău și sărăcia ta”, le-a spus Isus (Apocalipsa 2:9). Aceste necazuri erau de origine demonică: „Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile” (versetul 10).

Scrisoarea lui Hristos către Smirna ne reamintește că niciun creștin nu este imun la suferință, indiferent de maturitatea spirituală și de statutul social. Isus nu le-a promis că îi scapă de necazuri. În schimb, El le-a spus: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.”

Dacă Îl slujim și Îl urmăm pe Hristos doar pentru beneficii pământești, necazurile și persecuția ne pot abate de la cale și ne pot distruge. Pentru a rămâne tari în vremuri de încercare, avem nevoie să ne uităm țintă la cer.

3 *Avem ucenici biblici?* Credincioșii din Pergam trăiau „unde este scaunul de domnie al lui Satan” (Apocalipsa 2:13).

Creștinii pot locui în același oraș cu diavolul, dar pot rezista presiunii pe care o pune asupra lor. Isus a spus: „n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi.”

Dar cei din Pergam acceptau învățăturile lui Balaam. Conform Numeri 31:16, Balaam îi îmbia pe israeliți să practice imoralitatea. Putem spune că israeliții voiau beneficiile mântuirii fără să ia în calcul costurile uceniciei.

Scrisoarea către Pergam le reamintește liderilor bisericii să trăiască, să conducă și să facă ucenici biblici ca să putem evita repetarea erorilor.

4 *Creștem mereu?* Tiatira era o bază militară mică între două văi. Isus le-a spus creștinilor de acolo: „Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi” (Apocalipsa 2:19). Sau, cum interpretează NTIT: „văd cum progresezi mereu în toate aceste privințe.”

Pentru a fi Biserica ce pune reflectorul pe Hristos, care primește autoritate de la Duhul Sfânt, cunoaște Biblia și trimite misionari, așa cum ne-a chemat Dumnezeu să fim, trebuie să facem ce ne-a poruncit El.

Cât de minunată evaluare a Domnului! Ar trebui mereu să ne dorim să îmbunătățim slujirea noastră față de Isus și față de oameni.

E interesant că Tiatira, deși cea mai mică cetate, a primit cea mai lungă scrisoare. Uneori, desconsiderăm importanța bisericilor mici, din localități mici. Eu vin dintr-o astfel de biserică.

Pentru Isus, mărimea unei biserici nu decide importanța ei. El cheamă toate bisericile — mici sau mari — să crească în continuu. Celor ce fac acest lucru, El le promite „stăpânire peste neamuri” (versetul 26).

5 *Reputația noastră e conformă cu realitatea?* În Sardes, existau neconcordanțe. Isus i-a spus: „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort” (Apocalipsa 3:1). Numele lui Hristos era scris pe ușa bisericii, dar roadele lui Hristos lipseau cu desăvârșire din viața membrilor ei.

Versetele 2–3 le arată remediul: „Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu.”

Sardes e ca un duș rece, care ne amintește că pe orice biserică o desparte o generație de moartea spirituală. Nu putem presupune că vom crede și mâine la fel ca azi. Trebuie să cultivăm credința azi, în noi și în alții.

Adunările lui Dumnezeu au o moștenire minunată, dar nu vreau să mă bazez numai pe reputația, organizarea, școlile noastre și altele asemenea pentru vitalitatea noastră continuă.

Pentru a fi Biserica ce pune reflectorul pe Hristos, primește autoritate de la Duhul Sfânt, cunoaște Biblia, face misiune așa cum ne-a chemat Dumnezeu, trebuie să facem ce ne-a poruncit El.

6 Intrăm pe ușile pe care le deschide Dumnezeu? Filadelfia a fost ctitorită pentru a răspândi greaca veche și cultura elenă către est. Am putea-o compara cu o biserică ce a trimis misionari cu evanghelia falsă a elenismului. A fost un oraș important și influent.

Prin contrast, biserica din Filadelfia avea „puțină putere” (Apocalipsa 3:8). Dar Isus i-a spus: „ți-am pus înaintea o ușă

deschisă pe care nimeni n-o poate închide.” Ei erau slabi, dar El era puternic.

Gândiți-vă la toate binecuvântările pe care credincioșii contemporani le au și pe care biserica din Filadelfia nu le avea. Avem resurse financiare și tehnologice să răspândim evanghelia, pe care biserica din Filadelfia nu le avea. Sunt ușile noastre deschise. Eu vreau să fim o biserică care intră pe ele, atât în SUA, cât și în întreaga lume.

7 *L-ați invitat pe Isus la masă?* Laodicea avea o problemă cu aprovizionarea cu apă. Hierapolis din nord-est era cunoscut pentru apa termală sulfuroasă, unde se îmbăiau oamenii bolnavi pentru a căpăta putere. Colose din sud-est era cunoscut pentru apele sale reci. Un apeduct aproviziona Laodicea cu apă dintr-un izvor fierbinte, dar în cetate ajungea caldă.

Biserica din Laodicea era la fel ca apa care ajungea în ea — nici fierbinte, nici rece. Doar caldă. Nu aducea beneficii celor bolnavi spiritual, nici nu potolea setea spirituală.

Laodicea punea resurse considerabile pe masa lucrării, dar nu erau bune. Isus i-a spus: „Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (Apocalipsa 3:17).

Versetul 20 arată ce — sau, mai degrabă Cine — lipsea: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.”

Nu vreau ca vreodată resursele materiale să Îl înlocuiască pe Isus la masa lucrării din bisericile noastre. Fără El nu putem face nimic (Ioan 15:5). Dar, cu Hristos, toate lucrurile sunt posibile (Marcu 10:27).

Deseori auzim aceste text rostite pentru a chema necredincioșii să vină la Hristos, de la amvon. Dar, în acest context, Isus a spus acest lucru creștinilor. Cei din Laodicea Îl dăduseră afară pe Isus din biserica Lui, iar Isus trebuia să bată la ușă ca să poată intra înapoi. Vă imaginați așa ceva?

La fel ca în Laodicea, și creștinii americani au resurse materiale la dispoziția lor. E ispititor să le folosim doar pentru confortul nostru. Este, de asemenea, ispititor să încurci resurse materiale cu puterea spirituală.

Nu îmi doresc ca vreodată resursele materiale să Îl înlocuiască pe Isus la masa lucrării din bisericile noastre. Fără El, nu putem face nimic (Ioan 15:5). Dar, cu ajutorul lui Hristos, toate lucrurile sunt posibile (Marcu 10:27).

Până când va suna trompeta

Uitându-mă la neazurile prin care trec creștinii din lumea întreagă, aștept să aud sunetul trompetei. Până atunci, vreau să pot răspunde acestor șapte întrebări cu un „da” răsunător. Voi nu?

Doug Clay este vicepreședinte al Adunărilor lui Dumnezeu din SUA.

Simte-te bine în pielea ta

*Dumnezeu v-a chemat.
Nu mai încercați
să fiți altcineva.*

de Andy Smith

Nu cred că m-am simțit vreodată în pielea mea undeva. Întotdeauna am fost un tip mare. De fapt, când eram în clasa a treia, eram mai înalt decât învățătoarea mea și, probabil, mai gras. M-am remarcat și în alte feluri. Eram un copil mulatru într-o comunitate predominant albă. Spre deosebire de prietenii mei, proveneam dintr-o familie care primea cupoane pentru hrană și ajutor de la guvern.

Deși numele meu de familie e Smith, am fost mântuit într-o biserică hispanică. Am păstorit o biserică bilingvă înainte să vorbesc perfect ambele limbi. Am slujit într-o țară unde eram cu un cap mai mare și aveam cu cel puțin 45 de kg mai mult decât oricine.

Acum slujesc ca secretar trezorer în Adunările lui Dumnezeu dintr-un cartier hispanic — iar numele meu de familie e tot Smith.

Aș putea continua, dar ideea este că știu cum e să nu te simți la locul tău. Dacă sunteți implicați în lucrare, probabil că înțelegeți ce spun, măcar în parte. Poate că v-ați simțit și voi cândva niște intruși, ca nou lider într-un oraș necunoscut.

Poate că nu v-ați simțit pregătiți pentru rolul vostru sau ați fost intimidati de succesul altora.

Oricare ar fi motivul, nu v-ați simțit în pielea voastră. Ați simțit că tot ce puteți da mai bun nu e suficient de bun. Poate că v-ați întrebat dacă Dumnezeu nu cumva a chemat persoana greșită.

Schimbarea perspectivei

Îmi aduc aminte foarte clar ziua în care Dumnezeu m-a ajutat să văd adevărul cu privire la chemarea Lui unică pentru mine. După ce am slujit câțiva ani ca pastor asociat, am fost ales să conduc biserica în urma decesului pastorului nostru.

Răposatul pastor înființase biserica și o condusesese timp de mai bine de 30 de ani. El fusese bilingv, iar eu nu eram. Avea ani de experiență în comunitate, iar eu nu aveam. Era un lider recunoscut și un predicator excepțional, iar eu nu eram nici una, nici alta. M-am simțit ca picat din lună.

Intrând în sanctuarul bisericii să mă rog și să citesc Biblia, am deschis la o povestire cunoscută din 1 Samuel 15, unde

Saul i-a înfrânt pe amaleciți, dar nu a reușit să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Citisem de multe ori despre Samuel care îl confruntase pe Saul și despre cum îl respinsese Dumnezeu pe Saul ca rege. Dar am observat un detaliu pe care nu îl văzusem până atunci.

În versetul 17, Samuel a spus: „Când erai mic în ochii tăi, n-ai ajuns tu căpetenia semințiilor lui Israel și nu te-a uns Domnul ca să fii împărat peste Israel?”¹

Expresia „când erai mic în ochii tău” mi-a săgetat duhul ca un cuțit. Întotdeauna mi-l imaginam pe Saul ca pe un ticălos încrezut și arogant, dar aici Samuel citește din corespondența lui și dezvăluie adevărul despre starea inimii regelui.

Cei mai mulți lucrători recunosc puterea poveștilor, dar voi recunoașteți puterea poveștii voastre?

Saul nu era sigur pe el. Nu se simțea bine în pielea lui. Saul își îndeplinea rolul și făcea ce avea de făcut, dar nu avea siguranța că acolo era locul lui. Neascultarea, monumentul pe care Saul și l-a construit pentru sine și tot ce a păstrat pentru el în loc să distrugă erau toate încercări de a ascunde teama și nesiguranța de sine.

Asta m-a lovit drept în plex. Și eu eram în aceeași situație și mă simțeam groaznic. Oricât de tare m-a lovit partea aceea în stomac, restul versetului m-a scuturat și m-a ajutat să cresc: „te-a uns Domnul...”

Asta mi-a adus aminte că nu e vorba despre mine. Dumnezeu nu m-a chemat să fiu cine nu sunt. El m-a chemat să ascult.

Cred că Dumnezeu a vrut să-i amintească lui Saul același lucru. Dumnezeu a știut lipsurile lui Saul înainte să îl cheme, dar l-a chemat oricum. Dumnezeu știe de ce suntem în stare noi, atât tu, cât și eu, și unde putem pica testul — dar El ne cheamă în ciuda acestor lucruri.

Lăsându-mi inima convinsă de acest adevăr, am înțeles că Dumnezeu nu vrea să fiu altcineva. Pentru El, povestea mea e valoroasă, iar El vrea să spună povestea Lui prin mine. Dumnezeu a fost Cel care m-a uns, El m-a ales ca să mă folosească pentru gloria Lui.

Primiți cu inima deschisă povestea voastră

Jennifer Aaker, cercetător comportamental și profesor la Stanford Graduate School of Business, le-a cerut studenților să vorbească un minut despre un subiect. Apoi a analizat rezultatele. Unu din zece vorbitori au folosit o poveste în prezentarea lor; ceilalți au prezentat doar informații. Ulterior, 5% din auditoriu a putut să redea datele statistice pe care le-au auzit, dar 63% și-au amintit povestirile cu lux de amănunte.

Așa cum spune pastorul și autorul Craig Groeschel: „Poveștile rămân, datele se uită.”

Cei mai mulți lucrători recunosc puterea poveștilor, dar voi recunoașteți puterea poveștii voastre? Vă dați seama că Dumnezeu are o chemare pentru voi și pentru povestea voastră?

V-ați convins că voi sunteți povestea voastră? Dumnezeu nu a chemat pe oricine să fie regele Israelului. El l-a chemat pe Saul. Dacă Saul ar fi înțeles ce se întâmplă, povestea lui s-ar fi putut încheia diferit.

Dumnezeu nu a chemat pe oricine să slujească acolo unde sunteți voi. El v-a chemat pe voi. Dumnezeu a chemat trecutul, prezentul și viitorul vostru. El v-a chemat să slujiți, chiar dacă nu simțiți că aveți tot ce trebuie pentru acest rol. Dumnezeu vrea să vă bazați pe El pentru a vă împlini chemarea, iar El e mai mult decât suficient.

Dacă am putea să ne vedem chemarea așa cum o vede Dumnezeu, am sluji cu o încredere care vine din convingerea că știm cine suntem în El. Efeseni 2:10 spune: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.”

David, care l-a urmat la tron pe Saul, a înțeles ceea ce i-a scăpat lui Saul: Dumnezeu îi folosește pe cei care sunt gata să fie ei înșiși și să aibă încredere în El. La urma urmei, „biruința este a Domnului” (1 Samuel 17:47).

Dumnezeu v-a uns ca să slujiți, chiar dacă nu simțiți că aveți tot ce vă trebuie pentru asta.

Când vom înceta să purtăm armura altcuiva și vom merge pe câmpul de luptă așa cum suntem — având încredere în puterea Lui, nu în a noastră — vor avea loc miracole. Atunci cad uriași, iar cei chemați își asumă ungerea. Atunci Îl lăsăm pe Dumnezeu să folosească povestea noastră pentru a spune povestea Lui. Atunci simțim că suntem, în sfârșit, unde trebuie.

Din motive pe care nu le pot înțelege, Dumnezeu a chemat un copil cu probleme de greutate, care niciodată nu s-a simțit la locul lui, pentru a fi un vas pentru ungerea Lui. El a ales povestea mea pentru a spune povestea Lui. Dacă încerc să fiu oricine numai eu nu, ratez plinătatea acelei ungeri și subestimez ce poate face Dumnezeu prin mine.

Lăsați-L pe Dumnezeu să spună povestea Lui prin voi. Așa cum spune zicala: „Fii tu însuși! Ceilalți sunt deja luați.”

Andy Smith, fost misionar al Adunărilor lui Dumnezeu în Honduras, slujește ca secretar trezorer în Consiliul Central District/Distrito Central Council al Adunărilor lui Dumnezeu.

¹ Traducere adaptată după NLT. (n.trad.)

PREDICARE DIN IZVOARE ETICE

Împrumutarea idelor fără compromiterea integrității

de JOY E.A. QUALLS

Pastorul principal al bisericii noastre m-a rugat recent, pe la mijlocul săptămânii, să predic în următoarea duminică. M-am bucurat să pot ajuta, dar, pe măsură ce am săpat în textul programat pentru săptămâna respectivă, m-am simțit pierdut. Cum puteam să abordez cum se cade aceste pasaje importante, într-un timp de pregătire atât de scurt?

Am apelat la mai multe resurse cunoscute, cu explicații, sperând să găsesc o schiță deja pregătită. La urma urmei, scriitorii erau teologi și voci respectate în Biserică. Puteam să împrumut și eu din ungerea lor de data asta. Dar conștiința nu m-a lăsat. Știam că trebuia să mă opresc, să îmi fac partea de efort și să am încredere în Duhul în privința rezultatelor.

Trăim într-o perioadă nemaiîntâlnită de acces la informație. Cu câteva clicuri, predicatorii pot găsi comentarii în online, ilustrații despre predici, grafică și chiar predici

întregi. Provocarea e să știi cine ce a scris și cum să folosești etic informația.

Atunci când diverse lucrări creștine postează, în online, resurse la liber, linia de demarcație dintre mesajele noastre și ale lor devine și mai neclară. Ispita de a o lua și a fugi cu ea e reală. Pandemia a secat și mai mult izvoarele de timp și de energie și așa limitate din care se alimentau predicatorii. Asta poate duce la o pregătire de mântuială — ba chiar la plagiat.

Cu toate acestea, folosirea lucrării altcuiva fără a-i recunoaște meritele vine cu un cost. În loc să îmbunătățim predica, pătam atât mesajul, cât și mesagerul.

Filosoful Aristotel a identificat trei elemente ale persuasiunii: *patos* (face apel la emoții), *logos* (face apel la logică) și *etos*. Cel de-al treilea element se referă la credibilitatea comunicatorului. *Etos* implică reputația, credibilitatea și poziția vorbitorului, precum și credibilitatea conținutului.

Principiul antic răsună până în zilele noastre. În timpul unei predici, ascultătorii se gândesc la mesaj, pe care fie îl primesc, fie îl resping. Duhul Sfânt este Cel ce atrage oamenii la Hristos, dar predicatorul are responsabilitatea de a sluji ca un martor credincios al evangheliei. Dorința noastră este ca adunarea să răspundă lui Dumnezeu cu pocăință, închinare și ascultare. Cu siguranță nu vrem să ridicăm bariere în calea acestui proces.

Libertatea de a folosi lucrarea altcuiva fără a-i recunoaște meritele vine cu un cost. În loc să îmbunătățim predica, pătăm atât mesajul, cât și mesagerul.

Oamenii sunt circumspecți la manipulare. Nu vor să audă în biserică discursuri subtile, ca în tehnicile de vânzare. Vor un mesaj care vine dintr-o experiență trăită, din înțelepciune spirituală și din studiu biblic extins al cuiva care umblă zilnic cu Dumnezeu.

Dacă mesajul nu vine din aceste surse e în joc credibilitatea noastră. Când o vom pierde, oamenii nu vor ști dacă să ne mai creadă sau nu. Pot chiar să interpreteze ceea ce spunem drept manipulare, nu convingere. Etosul pierdut e greu de câștigat din nou.

Împrumutând la greu de la o altă persoană fără să îi dăm creditul cuvenit ne poate afecta credibilitatea. Plagiatul este practica de însușire a cuvintelor sau idelor cuiva. Se întâmplă des în biserică.

Am discutat recent cu un grup de pastori despre acest subiect. Un lider a spus:

– Nu suntem academicieni. Cui îi pasă dacă folosesc ideile altcuiva? Cine o să mă verifice?

Iată ce i-am răspuns:

– Două dintre cele zece porunci fac referire la furt și la înșelare. Plagiatul înseamnă să furi și apoi să minți.

Chiar și atunci când un autor ne pune la dispoziție materialele sale, este o ipocrizie să prezentăm predica acelei persoane ca fiind a noastră. Ce spune asta despre etica sau credibilitatea noastră, dacă dăm la o parte cinstea ca și când nu ar conta?

Există soluții simple la problemele de etică în construirea etosului și evitarea plagiului. Iată patru practici bune de care să țineți cont.

În primul rând, puneți-vă timp deoparte pentru studiu și rugăciune și pentru dezvoltarea predicii. Timpul necesar pregătirii diferă de la o persoană la alta. De regulă, se schimbă pe măsură ce predicatorul stăpânește mai bine tehnicile de cercetare și procesul de pregătire. Oricât de mult v-ar lua, nu pregătiți predica cu lehamite. În schimb, primiți cu inima deschisă oportunitatea de a te întâlni cu Domnul și de a-L asculta.

În al doilea rând, citiți un spectru larg de materiale. Întocmiți o listă cu citate, povești și ilustrații cu referințele lor. De asemenea, fiți atenți la discuții, întâlniri și alte elemente din programul vostru. Ele pot să vă ofere înțelegere cu privire la mesajul pe care Dumnezeu îl înfiripă în inima voastră.

În al treilea rând, feriți-vă să luați un mesaj întreg din alte surse. Ascultați alți predicatori. Învățați din cărți și din comentarii biblice. Dar nu treceți cu vederea importanța rugăciunii în care Îi cereți lui Dumnezeu să vă spună ce are nevoie să audă biserica voastră.

Poate fi tentant să copiați, pur și simplu, o predică a unui predicator bine-cunoscut, care are o lucrare de succes. Dar repetarea mesajului altcuiva sau folosirea integrală a resurselor din lucrarea altcuiva nu vă vor transforma în persoanele respective. De fapt, această practică are deseori efectul opus. Puteți încuraja lenevia, risca să fiți comparat cu cei ce vă ascultă, să își dea seama că au mai auzit acest mesaj undeva și să pierdeți credibilitatea.

În al patrulea rând, citați sursele. Chiar e simplu. Dacă dați de un comentariu brilliant care vă oferă o schiță a predicii, menționați acest lucru. Dacă folosiți o prezentare dintr-o serie pregătită, spuneți bisericii. Nu sugerez că ar trebui să înșirați toată bibliografia. Cu toate acestea, dacă citați de undeva sau construiți pe o idee unică din cartea cuiva, recunoașteți sursa și numiți autorul.

Este vital pentru noi să facem munca demnă de chemarea noastră. Asta presupune să fim deschiși și cinstiți cu privire la locul unde ne găsim ideile și ce folosim în predicile noastre.

Pregătirea și expunerea predicii ne consumă mult. Nu e nimic greșit să folosim unelte disponibile. Având atâtea surse de la predicatorii de azi, chiar nu e nevoie să reinventăm roata în fiecare săptămână. Bisericile noastre pot beneficia de informațiile pe care le culegem dintr-o varietate de surse. Cu toate acestea, este vital pentru noi să facem munca demnă de chemarea noastră. Asta presupune să fim deschiși și cinstiți cu privire la locul unde ne găsim ideile și ce folosim în predicile noastre.

Procedând astfel, nu ne vom compromite credibilitatea. Dimpotrivă, vom arăta modestie și sinceritate. Și e chiar o invitație pentru ca oamenii să depună împreună cu noi efortul de a învăța de la întregul trup al lui Hristos.

Pavel i-a spus lui Timotei: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15).

Vor fi momente când nu vom avea timp să ne pregătim adecvat, ne va roade invidia sau ne vom îndoi de noi ca predicatori. Cu toate acestea, nu putem lăsa ca aceste lucruri să devină o normalitate. Trebuie să ne facem timp să ne pregătim, să avem încredere în chemarea noastră și în Cel ce ne-a chemat și să dăm credit celor ce ne ajută să predicăm. Acest lucru oferă cadrul acceptării mesajului la scară și mai mare și Îi aduce cinste lui Dumnezeu.

Joy E.A. Qualls, doctor, este decan și profesor asociat la Biola University din La Mirada, California.

FIȚI LIDER

ÎN PRIMUL RÂND PENTRU PROPRIA VOASTRĂ PERSOANĂ

Nou principii pentru a deveni un lider mai eficient

de Rod Loy

Conducerea de sine e pentru fiecare dintre noi. Încă de la o vârstă fragedă, începem să dezvoltăm abilități simple de leadership personal. Până și un copil mic, care învață să facă la oliță trebuie să învețe să își identifice singur nevoile și acțiunile corespunzătoare corecte.

Pe măsură ce creștem, conducerea de sine e din ce în ce mai dificilă. De la managementul timpului la managementul sarcinilor, de la pregătirea unui buget la respectarea lui, de la stabilirea obiectivelor la menținerea lor, a învăța să ne conducem pe noi înșine este un proces care durează toată viața. Toți am trecut de oliță, dar puțini reușesc să deprindă bine conducerea de sine.

Conducerea de sine nu înseamnă numai să respectați prioritățile. Înseamnă să respectați prioritățile pe care le-a stabilit Isus pentru viața voastră.

Cu cât vei deveni un lider mai bun, cu atât mai multe responsabilități vei avea și cu atât mai importantă va fi conducerea de sine. Să conduci o biserică nu e ușor — mai ales în climatul curent încărcat de mânie și de divizare. Dar, oricât de greu ar fi să îi conduci pe alții, cea mai dificilă persoană pe care o veți conduce va fi propria persoană.

Chiar și liderii cu experiență se luptă uneori să nu se lase furați de peisaj, să treacă la nivelul următor de leadership, să dezvolte relații sănătoase și să își stăpânească emoțiile. Acestea toate sunt probleme care țin de conducerea de sine.

Indiferent că faceți parte din echipa de conducere, că sunteți misionari, pastor principal sau un delegat oficial, trebuie să vă conduceți în primul rând pe voi. Unii spun că este o artă. Eu cred că, pur și simplu, este greu!

Eu încă învăț să mă conduc pe mine. Nu sunt expert, dar am descoperit nouă principii folositoare.

1. Luați în avans decizii esențiale cu privire la atitudine.

Gândiți-vă din timp la scenariile pe care le puteți întâlni și hotărâți din timp ce reacție veți avea. De exemplu, cum veți reacționa când cineva se va plânge de predica voastră? Cu prima ocazie când veți simți că vreți să ridicați vocea cu mânie la cineva din echipa voastră, ce veți face în schimb? Cum veți reacționa dacă votul echipei de conducere nu este ceea ce vă doriți voi?

Dacă nu vă puteți conduce eficient pe voi, de ce ar vrea alții să vă urmeze?

Gândindu-vă din timp la asemenea situații veți putea să luați decizii mai bune în vâltoarea momentului. În presiune, veți ceda naturii voastre falimentare. Pentru a evita acest lucru, luați decizii bune în avans.

Mie nu îmi plac conflictele. Reacția mea naturală în fața conflictului este să mă retrag. Dar nu este întotdeauna un mod sănătos de conducere. Așa că am decis să nu fug de tensiune.

Acum câteva luni, m-am simțit trădat de un prieten apropiat, coleg de echipă. Primul meu instinct a fost să mă retrag, să nu mai petrec timp cu cel care m-a ofensat și să nu îi mai acord atenție. Dar, fiindcă decisesem înainte cum voi reacționa, m-am întâlnit cu această persoană cu prima ocazie. Astfel, nu m-am putut răzgândi și nici retrage.

În același mod, am decis în avans pentru ce mă voi lupta în căsnicia mea. Atunci când se întâmplă ceva banal, nu mă agit și nici nu mă plâng. De ce? Am decis deja că nu mă agit.

Unul dintre pasaje importante din Scriptură cu privire la conducerea de sine este în Filipeni 2:5–8: „Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.”

Isus a luat din timp decizia cu privire la atitudinea Lui în fața crucii. A putut să tacă, deși a fost insultat și bătut, fiindcă decisesse deja care va fi atitudinea Lui — cea a unui slujitor modest și ascultător.

2. Țineți-vă de deciziile pe care le-ați luat deja.

După ce veți lua decizii din timp, va trebui să le gestionați activ.

De exemplu, să spunem că ați decis să vă mențineți în formă făcând mișcare cinci zile pe săptămână. Gestionarea acelei decizii înseamnă să te ții de acel devotament chiar și atunci când ai vrea să faci altceva. Sau, dacă decizi să ai o atitudine pozitivă în orice situație, în loc să apelezi, ca de obicei, la critică, poate că ar fi bine să exersezi cum să îți ții părerea pentru tine până când vei avea ceva pozitiv de spus.

Cei mai mulți oameni pot să ia decizii bune. Diferența dintre liderii de sine eficienți și ineficienți constă în gestionarea de zi cu zi a acelor decizii.

Liderii de sine slabi ignoră limitările bazate pe principii și fac, în schimb, ce simt ei că e bine pe moment. Asta poate duce la relații nesănătoase, decizii financiare slabe și pași greșiți în lucrare.

Pentru creștini, procesul de luare a deciziilor nu este numai un act de voință, ci și un exercițiu spiritual. Apostolul Pavel a scris că „orice gând îl facem rob ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10:5).

Poate că nu veți gândi mereu cum trebuie. Dar, cu ajutorul Duhului Sfânt, puteți lua acele gânduri captive și puteți face ce trebuie, indiferent de ceea ce simțiți.

3. Trăiți altruist.

Filipeni 2:3–4 spune: „în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.”

Deseori, lipsa unei conduceri de sine vine din egoism. Știu ce am de făcut, dar vreau să fac altceva. Știu că nu ar trebui să mă pierd cu firea, dar mă enervează ce a făcut altcineva. Știu că nu ar trebui să fiu critic, dar nu sunt de acord cu ce fac alții. Știu că reacția mea e greșită, dar situația nu pare corectă.

Conducerea de sine slabă e preocupată de „mine” și de „al meu”. Conducerea de sine bună presupune să dai prioritate

gândurilor, sentimentelor și nevoilor celorlalți. Trebuie să triumfe mentalitatea de tip alții pe primul loc, eu pe al doilea loc.

Conducerea de sine înseamnă mai mult decât respectarea unor priorități. Înseamnă să respecti prioritățile pe care Isus le-a stabilit în viața voastră. Nu contează ce vrei voi; ce contează este ce vrea El. Ce e corect de făcut, conform Scripturii? Cum Îl puteți pune pe Dumnezeu primul și să urmați exemplul altruist al lui Isus?

4. Căutați să vă cunoașteți.

Am un prieten care este lider de top în organizația lui. Este competent și isteț, dar are reputația că se folosește de oameni și nu dă doi bani pe ei. Din păcate, prietenul meu nu își dă seama că stilul lui de conducere îi rănește pe cei pe care îi conduce.

E periculos pentru un lider să nu fie conștient de slăbiciunile lui sau ale ei. Liderul eficient caută să afle care sunt aspectele în care are nevoie de îmbunătățire și îi invită pe ceilalți să îi arate defectele.

Nu veți schimba ce nu puteți vedea. Ceea ce rămâne neschimbat va deveni un obicei. Obiceiurile voastre vor deveni stilul vostru de viață. Liderii care nu reușesc să își vadă defectele personale vor dezvolta, în cele din urmă, obiceiuri nesănătoase.

5. Opriți-te când vă duceți în direcția greșită.

Atunci când fiul meu Parker era mic, avea tendința să complice lucrurile. L-am ajutat să își dea seama când o situație o lua pe o cale greșită. În acest fel, dacă Parker nu putea răsturna situația respectivă, putea măcar să oprească avântul negativ.

La fel ca Parker, mulți oameni merg din rău în mai rău. În loc să se oprească, strâng stive de decizii greșite, una peste alta. Liderul de sine eficient recunoaște din timp când el sau ea merge în direcția greșită și oprește comportamentul.

6. Dezvoltați și mențineți obiceiuri sănătoase.

Deciziile duc la acțiune. Acțiunile repetate devin obiceiuri. Un lider de sine eficient dezvoltă obiceiuri sănătoase și le menține.

Eu nu vreau mereu să fac mișcare. În unele dimineți, sunt obosit sau mi-e lene. Dar mi-am stabilit un obicei, pe baza unei decizii, ca urmare a unei priorități. De câte ori fac acest lucru, cultiv acest obicei în mintea și în programul meu.

În această perioadă, conducerea de sine eficientă pentru mine a însemnat să închid ecranul laptopului, să închid gura și să aleg să îi iubesc pe cei cu care nu sunt de acord.

Și voi aveți obiceiuri. Toți avem. De ce să nu ne formăm din cele bune? Partea bună la obiceiuri este că voi le alegeți.

Pavel i-a învățat pe tesaloniceni să dezvolte obiceiuri sănătoase:

„Vă rugăm, fraților, să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor.

Pentru a vă conduce pe voi, trebuie să recunoașteți ce faceți și cum percep alții acest lucru. Iată câteva întrebări-cheie la care să vă gândiți:

■ Cu ce obiceiuri sau tendințe mă lupt?

■ Cum mă văd alții?

■ Cresc în prezent?

■ Mă provoacă oamenii din jurul meu să cresc?

■ Când fac o greșală, care e, de cele mai multe ori, cauza?

■ Cine are în prezent un cuvânt de spus în viața mea?

■ Cu ce fel de persoane mi-e greu de cele mai multe ori?

■ Urc pe scara leadershipului? De ce da sau de ce nu?

Trăiți în pace între voi. Vă rugăm, de asemenea, fraților, să muștrați pe cei ce trăiesc în neorânduială; să îmbărbătați pe cei deznădăjduiți; să sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători cu toți. Luați seama ca nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău; ci căutați totdeauna să faceți ce este bine atât între voi, cât și față de toți. Bucurați-vă întotdeauna. Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi (1 Tesaloniceni 5:12–18).

Lista cuprinde multe obiceiuri bune. Dragostea, respectul și cinstirea liderilor. Rezolvarea conflictelor. Avertizarea persoanelor care fac alegeri greșite. Încurajarea celorlalți. Ajutorarea celor în nevoie. Practicarea răbdării și a bunătății. Alegerea bucuriei. Rugăciunea. Exprimarea recunoștinței. Astfel de obiceiuri sunt la fel de relevante pentru oamenii lui Dumnezeu de azi ca pentru cei de pe vremea lui Pavel.

7. Faceți ce e bine, indiferent de context.

Eu nu fac ce e bine doar în prezența președintelui organizației noastre. Apreciez conducerea lui și îi urmez exemplul. Dar mă îndemn să fac bine și atunci când nu e prin preajmă. Mă străduiesc să fiu aceeași persoană în biserică și acasă, în public și în privat.

În această perioadă, conducerea de sine eficientă pentru mine a însemnat să închid ecranul laptopului, să închid gura și să aleg să îi iubesc pe cei cu care nu sunt de acord.

O modalitate simplă de a vă da seama când cineva are probleme cu conducerea de sine este să îi observați comportamentul inconsecvent în diverse contexte. Un pastor care predică împotriva consumului de alcool, dar ia o dușcă de tequila în vacanță este un lider slab. Un membru al echipei care respectă autoritățile, dar se poartă urât cu cei din subordinea sa este un lider slab. Un profesor care încurajează zeciuală, dar nu o practică este un lider slab. Un diacon ale cărui cuvinte sunt pure în biserică, dar murdare pe terenul de golf este un lider slab.

Dacă nu vă puteți conduce pe voi eficient, de ce ar vrea alții să vă urmeze? Liderii care se conduc bine pe sine se poartă cu aceeași integritate în orice context. Caracterul și comportamentul lor nu depind de situație; depind de deciziile luate. Acest tip de leadership clădește încrederea, respectul și devotamentul urmașilor.

Pavel a spus bisericii din Corint: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Corinteni 11:1). Dacă oamenii îi urmează exemplul, urmează exemplul lui Isus?

8. Faceți ce e bine chiar și atunci când e dificil, scump și incomod.

Oricine poate face bine când are o răsplată. Oricine poate face bine când e văzut. Oricine poate face bine când e pus de cineva.

Liderii de sine eficienți fac bine când nu există răsplată imediată, când nu află nimeni, când nu li se cere și când e costisitor, incomod, dezavantajos sau anevoios. Ei iau decizii în avans, bazate pe principii.

9. Fiți dependenți de Dumnezeu.

Conducerea de sine e o sarcină grea. De fapt, fără ajutorul Duhului Sfânt, este o sarcină imposibilă! Liderii eficienți își recunosc slăbiciunile și tendința de a greși. În loc să devină mândri spiritual, rămân smeriți, bazându-se zilnic pe Duhul Sfânt și pe înțelepciunea divină.

Proverbe 2:6–11 descrie beneficiile dependenței de Dumnezeu:

„Căci Domnul dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere. El dă izbândă celor fără prihană, dă un scut celor ce umblă în nevinovăție. Ocrotește cărările neprihănirii, și păzește calea credincioșilor Lui. Atunci vei înțelege dreptatea, judecata, nepărtinirea, toate căile care duc la bine. Căci înțelepciunea va veni în inima ta, și cunoștința va fi desfătarea sufletului tău; chibzuința va veghea asupra ta, priceperea te va păzi.”

Parcursul conducerii de sine este solicitant. Când să zic că am ajuns la destinație, apare o nouă provocare.

În această pandemie, a trebuit să exerseze stăpânirea de sine mai mult ca oricând. Am multe păreri. Probabil că unele sunt și corecte. Dar știu că, dacă aș spune ce păreri am, aș crea probleme nenesesare bisericii mele și m-aș abate de la rolul meu de lider.

Aș vrea să strig în gura mare ce ar trebui să facă alții. Am dovezi de ce opinia mea e corectă. Aș vrea să mă iau de cei care încă nu s-au întors la biserică. Aș vrea să îmi ventilez mânia și emoțiile în rețelele sociale. Dar știu că nimic din toate acestea nu vor avansa Împărăția și nici nu vor clădi Biserica lui Dumnezeu.

În această perioadă, conducerea de sine eficientă pentru mine a presupus deseori să închid ecranul laptopului, să închid gura și să aleg să îi iubesc pe cei cu care nu sunt de acord.

Nimeni nu a spus că e ușor să îți conduci propria persoană! Conducerea de sine este o călătorie, o sarcină de o viață. Liderul de sine eficient e mai pregătit să îi conducă pe alții și o organizație sănătoasă și plină de viață.

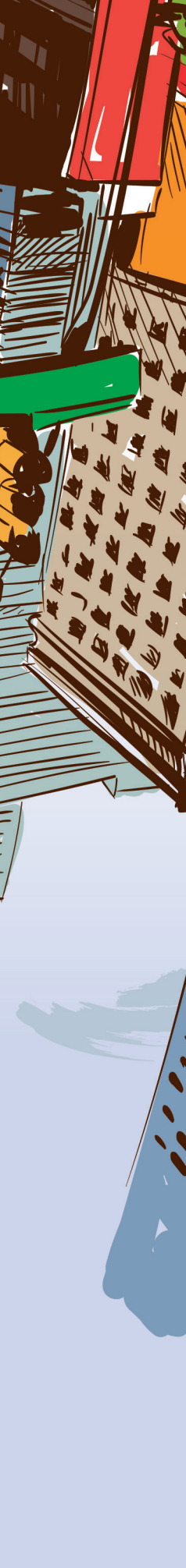
Rod Loy este pastorul senior al Primei Adunări a lui Dumnezeu din North Little Rock, Arkansas.

BISERICA INOVATOARE

Mesajul lui Hristos nu se schimbă,
dar metodele Bisericii ar trebui să se schimbe

de Jeffery Portmann
și John Davidson

Acum doi ani, toamna, mulți dintre noi făceau planuri strategice pentru lucrările bisericii din 2020. Acele planuri erau doldora de programări, buget și echipe, toate cu scopul de a ajunge la cât mai mulți oameni, pentru Isus.

Dar, în schimb, a venit COVID și ne-a făcut planurile franjuri. Carantina și restricțiile nu ne-au lăsat să ne întâlnim fizic. La revedere, planuri! Fără întâlniri fizice sau cu ele limitate, unele biserici au intrat în cădere liberă. La revedere, buget! Fără un buget stabil, am primit o lovitură financiară, iar câțiva colegi și-au pierdut slujba. La revedere, planuri de echipă!

Peste noapte, ne-am străduit să venim cu un plan de rezervă pentru o lucrare eficientă în condiții grele. Întâlnirile fizice s-au mutat în online. Am făcut colecta pe aplicația smartphone-ului. Voluntarii au găsit alte moduri de a sluji.

Pe scurt, am inovat.

Bisericile care au fost gata să treacă la planul de rezervă s-au descurcat bine. Cele mai multe biserici s-au mișcat mai încet și au supraviețuit. Unele nu au putut să facă deloc schimbările necesare și și-au închis ușile.

Inovarea e necesară, fiindcă circumstanțele sunt în continuă mișcare. Ultimii doi ani au oferit pastorilor și altor lideri de biserici un laborator de învățare. Ce lecții despre inovare putem lua cu noi pe viitor?

O PARADIGMĂ BIBLICĂ

În pandemie nu a fost prima oară când credincioșii au demonstrat creativitate în lucrarea creștină. Istoria bisericii este plină de exemple de mișcări de înaintare a evangheliei făcute posibile prin inovare.

Biblia în sine e un exemplu a două inovări: traducerea Scripturii din limba sa originală în limbi vernaculare și folosirea tiparniței pentru a face copii ieftine.

Și mai important, Biblia este o dovadă a modalităților creative în care oamenii lui Dumnezeu au dus misiunea Lui de răscumpărare în lume.

Faptele Apostolilor, de exemplu. Isus le-a spus urmașilor Săi: „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (1:8). Fiecare etapă de expansiune geografică a presupus schimbări în modul în care Biserica a slujit oamenilor.

Pavel a surprins esența acestor schimbări când a scris: „M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să măntuiesc pe unii din ei” (1 Corinteni 9:22).

Pentru Pavel și primii creștini, mesajul evangheliei nu s-a schimbat: „Hristos Isus a venit în lume ca să măntuiască pe cei păcătoși” (1 Timotei 1:15). Dar metodele prin care ei au comunicat mesajul se puteau schimba și chiar așa a fost.

Când vorbim despre o misiune importantă — a noastră cu siguranță este — nu renunțăm. Nu putem! Sunt prea multe în joc. Precum prietenii paralizicului din Marcu 2:1–12, găsim o cale să înaintăm. Inovăm.

Acești bărbați l-au adus pe prietenul lor la Isus, fiindcă au știut că El făcea miracole. Dar atunci când au ajuns la casa unde învăța Isus, au văzut că era prea

Scopul procesului de ucenicie ar trebui să fie împlinirea nevoilor celor mai profunde, prin evanghelie. Dacă există un obstacol, îndepărtați-l.

aglomerat ca să poată intra. Așa că l-au urcat pe om pe acoperiș, cu targă cu tot, au făcut o deschizătură în el și l-au lăsat în jos. Când l-a văzut pe om, Isus l-a iertat mai întâi și apoi l-a vindecat.

Semnificația principală a acestei relatări este teologică și spirituală. Teologic, Isus are autoritatea de a ierta și puterea de a vindeca (versetul 10). Spiritual, ar trebui să ne punem încrederea în El, așa cum au făcut paralizicului și prietenii lui (versetul 5).

Dacă ne gândim la efortul pe care prietenii paralizicului l-au făcut pentru a-l aduce la Isus, putem extrage câteva lecții despre inovare care se aplică în contextul lucrării noastre.

În primul rând, cel mai important lucru în tot procesul de inovare al bisericii este accesul la Isus. Numai El are autoritatea de a ierta și de a vindeca. Dacă lucrările bisericii noastre nu duc oamenii la întâlnirea cu Isus, nu îi ajutăm. Orice lucrare care obstrucționează accesul oamenilor la Isus trebuie schimbată.

În al doilea rând, inovarea are deseori loc când apare o nevoie. De obicei, ceea ce motivează oamenii să vină la Isus este o nevoie percepută. În cazul acestui om, nevoia percepută a fost vindecarea. Inovația prietenilor lui a însemnat să îl ducă la Isus, care putea să îi rezolve nevoia.

Dar omul avea o nevoie și mai profundă, de iertare. Nu știm dacă paralizicului a simțit acea nevoie. Nici nu contează, Isus i-a împlinit ambele nevoi.

În biserică, inovarea ar trebui tot timpul să ducă la împlinirea nevoilor. Scopul procesului de ucenicie ar trebui să fie împlinirea nevoilor celor mai profunde, prin evanghelie. Dacă există un obstacol, îndepărtați-l.

În al treilea rând, inovarea funcționează cel mai bine în parteneriat. Șansa ca un singur om să ajungă cu prietenul lui paralizic la Isus era mică. Dar, cu fiecare persoană în plus, care a apucat de un colț de targă, posibilitatea vindecării a fost din ce în ce mai mare.

Membrii bisericii sunt oameni cu care slujim, nu doar cărora le slujim. Ar trebui să fie participanți activi la lucrare, nu doar consumatori pasivi. Slujba lucrătorilor presupune „desăvârșirea sfinților, în

vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4:12). Chiar avem nevoie unul de altul.

O a patra lecție este aceea că rezolvarea unor probleme vechi duce uneori la probleme noi. Când mulțimea din jurul casei a blocat accesul prietenilor paralticului la Isus, a fost nevoie de o abordare inedită din partea lor. O gaură de mărimea unei țărzi a rezolvat problema accesului paralticului la Isus, chiar dacă a creat probleme acoperișului proprietarului.

Biserica voastră are o problemă, iar voi aveți nevoie de o soluție. Toți ne dorim să mergem mai departe cât mai simplu și cât mai curat. Dar, uneori, cel mai bun răspuns presupune să muncești mai mult și să depășești obstacole multiple.

De exemplu, transmisiunile live. Deși bisericele au găsit platforme gratuite de transmitere a serviciilor în online, multe au fost nevoite să achiziționeze echipamente noi, să instruiască voluntari și să desemneze cuiva sarcina de a modera discuția.

În al cincilea rând, inovarea atrage opoziție. Când tulburi statu-quoul, vei întâmpina opoziție.

Vedem acest aspect în lucrarea lui Isus. De fapt, învățătorii legii au crezut că Isus a blasfemiât când a pretins că are autoritatea de a ierta păcate (Marcu 2:6–7). Mai târziu, în același capitol, acești lideri religioși s-au plâns că Isus avea obiceiul să mănânce și să bea „cu vameșii și cu păcătoșii” (versetul 16).

Era teologia lui Isus inovatoare? Că Dumnezeu ierta păcatele nu era un adevăr nou. Pe de altă parte, Dumnezeu întrupat în Isus, dându-i autoritate să ierte păcatele era, cu siguranță, o noutate pentru farisei.

Alegerea companiei cu care Isus a luat cina este cât se poate de clar o abordare inovativă a lucrării. El încălca o tradiție a fariseilor cu privire la genul de persoane cu care puteai lua masa. Observați că motivația lui Isus era să ofere acces direct oamenilor (păcătoși) care aveau cea mai mare nevoie de El (versetul 17).

Când dorința noastră de inovare întâmpină opoziție, ar trebui să cântărim beneficiile în contrast cu costurile. Dacă ajungem la oameni cu puterea care schimbă vieți a evangheliei, datorită lucrării inovatoare, cu siguranță costul opoziției merită.

În cele din urmă, trebuie să fim atenți să nu cedăm înainte de vreme. Dacă ne întoarcem la începutul relatării, e evident că lucrurile ar fi putut lua o întorsătură foarte diferită dacă paralticul și prietenii lui nu ar fi fost perseverenți și încrezători.

Au fost multe momente în care paralticul ar fi putut spune: „E prea mult. Duceți-mă acasă.” Sau prietenii lui ar fi putut spune: „Ei bine, am încercat. Îmi pare rău, dar nu ai nicio șansă.”

Ori de câte ori dăm de probleme, suntem tentați să ignorăm anumite soluții, fiindcă par imposibile. Prea des ne mulțumim cu ceea avem, fiindcă soluțiile familiare, deși nu le preferăm, sunt tot ce știm. Ne resemnăm și spunem că asta e situația. Auzim deseori: „Asta e.” Această perspectivă, deghizată în mulțumire, este deseori o dovadă că ne-am lăsat

bătuți. Dumnezeu vede unde suntem, dar vrea să ne ducă unde trebuie să fim. El e capabil să facă ceea ce noi nu putem. E unul dintre multe motive pentru care avem nevoie să Îl căutăm în rugăciune. Îi oferim lui Dumnezeu ceea ce nu putem rezolva singuri, iar El lucrează, atât în noi, cât și prin noi, pentru gloria Lui și binele nostru.

În cele din urmă, inovarea este puterea creativă a lui Dumnezeu care lucrează prin noi.

INOVAREA REACTIVĂ

Sunt două feluri de inovare. Prima e inovarea reactivă. Așa cum implică și numele, acest gen de inovare apare atunci când reacționăm la o problemă sau la o criză prin care trecem. Inovarea reactivă are loc fiindcă trebuie. În această situație am fost cei mai mulți în ultimii doi ani.

Pandemia a oferit bisericii destule vești rele. Cu toate acestea, și veștile bune au fost din plin, dacă ne uităm unde

**Prea des ne mulțumim cu ceea avem,
fiindcă soluțiile familiare, deși nu le preferăm,
sunt tot ce știm.**

trebuie. De exemplu, Nik Baumgart din biserica The Grove Church (AD) din Marysville, Washington, a fost printre primii care au instituit conceptul de biserică de tip drive-in. Această idee creativă s-a răspândit curând în toată țara.

Unele biserici — precum Evangel Church (AD) din Scotch Plains, N.J., — au devenit dintr-o dată huburi sociale pentru distribuția de mâncare pentru cei rămași fără loc de muncă.

Toți am învățat ceva. Bisericele cu prezență în online înainte de pandemie au devenit experte în transmisii live pentru serviciile de duminică și întâlnirile virtuale pe parcursul săptămânii. Am trecut de la întâlniri fizice în grupuri mari la întruniri în grupuri mici în casele oamenilor din biserică, prin intermediul unui ecran.

Întrebarea crucială legată de inovarea reactivă este ce să facem ca să mergem înainte. Ar trebui să renunțăm la inovare pe măsură ce condițiile revin la „normal” sau ar trebui să le păstrăm? Pentru a decide pașii următori, trebuie să facem patru lucruri:

1. Nu uitați. Voi și echipa voastră de conducere trebuie să rețineți toate lecțiile învățate în aceste vremuri ieșite din comun. Ce schimbări ați făcut ca reacție la pandemie? Cine a luat decizia? Cum au fost implementate schimbările?

2. Evaluați. Inovarea reactivă poate fi ca atunci când arunci cu diverse în perete ca să vezi ce rămâne lipit. După ce faceți o listă cu toate ideile inovatoare pe care le-ați făcut în timpul pandemiei, gândiți-vă ce a mers. Poate că membrii bisericii au considerat transmisiile de duminică dimineața de folos, de exemplu, dar chiar aveau nevoie de meditațiile zilnice filmate?

3. Rețineți. După ce identificați ce a funcționat, mențineți acele lucruri permanent în lucrarea voastră. Noi credem că transmisiile live vor rămâne, la fel și aplicațiile pentru zeciuială și grupurile mici virtuale. Bisericele care nu au avut profil pe rețelele sociale înainte de pandemie trebuie să

mențină conturile nou-înființate active. Transformați aceste idei inovatoare în „noul normal” din lucrarea voastră.

4. Adaptați-vă. Nu știm prin ce crize vom mai trece în viitor. Cu toate acestea, știm că se va întâmpla asta. Când se va întâmpla acest lucru, trebuie să reacționăm inovator în lucrare. Faceți un plan cu cele mai urâte scenarii posibile, pentru ca, în caz că se întâmplă ceva rău, echipa voastră să știe cum să reacționeze.

INOVAREA PROACTIVĂ

Dacă inovarea reactive înseamnă schimbare absolut necesară, inovarea proactivă înseamnă schimbare în avans.

În *Steering Through Chaos* (Navigarea în haos), Scott Wilson susține că cel mai bun moment pentru a face schimbări în ciclul normal al vieții unei biserici este atunci când aceasta prinde avânt, nu când trece printr-o criză sau este în declin.

Problema care apare atunci când biserica prinde avânt este că cei mai mulți membri ai ei nu văd niciun motiv de schimbare. Din punctul lor de vedere, biserica crește, iar lucrurile merg bine. Așa că, de ce să schimbați ceva? Așa cum spune și zicala veche: „Dacă nu e stricat, nu îl repara.”

„Dacă nu e stricat” nu este o filosofie bună de lucrare. De ce? Gândiți-vă la o altă zicală din lumea afacerilor: „Orice sistem e creat perfect pentru a obține rezultate pe care le are.” Un sistem poate funcționa fără să aibă rezultatele pe care ți le dorești.

Dacă vrei rezultate diferite, trebuie să schimbi sistemul.

Cel mai important lucru în tot procesul de inovare al bisericii este accesul la Isus.

Cea mai notabilă tendință din cultura religioasă americană din ultimele cinci decade este creșterea cazurilor de tip „nădăruire”. Conform unui sondaj social, între 1972 și 2018, procentul americanilor care nu au nicio afiliere religioasă a crescut de la 5.1% la 23.7%.

Mare parte din această schimbare e dată de depărtarea de protestantism și de catolicism, mișcări care au intrat la apă considerabil în acea perioadă. Chiar și creștinismul evangelic este în declin. În 1972, evanghelicii reprezentau 17% din populația americană, crescând cel mai mult până la 29.9% în 1993. Dar, de atunci, a scăzut la numai 21.6%.

Dacă fiecare sistem este creat perfect pentru a obține rezultatele pe care le are, atunci aceste cifre arată că sistemul bisericesc american trebuie să se schimbe.

Din nou, cel mai important aspect al inovării în biserică este accesul la Isus. Sistemele bisericești — închinarea, evanghelizarea, ucenicia și compasiunea — există pentru a-i ajuta pe oameni să Îl întâlnească pe Isus în nevoia lor. Liderii de biserică trebuie să pună două întrebări importante.

În primul rând, cine lipsește în prezent din biserică? Dacă sunteți într-o comunitate mică, poate că îi știți pe nume. Într-o comunitate mai mare, poate se observă categoriile demografice din care aceștia fac parte. Oricum ar fi, faceți o

evaluare aprofundată a celor din comunitatea voastră care nu au auzit evanghelia.

În al doilea rând, care sunt punctele eficiente de acces pentru cei din afara bisericii? Timp de mulți ani, experții în creșterea bisericilor au alcătuit un model atractiv de lucrare în care membrii bisericii își invită vecinii „să vină și să vadă” ce se întâmplă la biserică duminica dimineața.

Problema cu acest model este că un număr din ce în ce mai mare de oameni nu mai vor să vină duminica la biserică, dar ar vrea să participe la viața bisericii dacă li s-ar da alternative. Aceste alternative pot include grupuri mici, oportunități de slujire, lucrări de recuperare și altele asemenea.

Biserica ar trebui să ofere forme multiple de participare pentru a capta interesul comunității cât mai mult posibil.

După ce biserica ta va fi implementat cu succes inovarea proactivă, va fi clar pentru membrii ei că schimbarea va fi fost benefică. Cu toate acestea, fiecare metodologie, sistem sau program pe care îl folosim pentru a ajunge la cei pierduți va ajunge la un moment dat într-un punct de declin al eficienței sale. Atunci când se întâmplă acest lucru, e timpul din nou pentru schimbare.

Conducerea de succes în biserică presupune să înveți să inovezi proactiv pentru a ajunge la cei pierduți și pentru a face ucenici... cu regularitate.

ÎNAINTE

Necesitatea inovării — fie reactivă, fie proactivă — cheamă la leadership. John Maxwell spune că liderii văd mai mult decât alții, înaintea lor. Să ieși în fața celorlalți și să chemi la schimbare nu e ceva ușor, dar aceasta este povara lucrării.

Totuși, penticostali fiind, credem că nu este o povară pe care o purtăm singuri. Duhul Sfânt ne poartă pe noi, în schimb. El vede chiar mai mult și mai înainte să vedem noi. Dacă e cineva interesat să extindă accesul la Hristos este Duhul. De aceea trebuie să ne bazăm pe El că ne va da putere să fim martori (Fapte 1:8).

Ultimii doi ani au fost dificili, dar problemele cu care ne confruntăm acum nu sunt ultimul nostru capitol, ci doar cel mai recent. Există suferință, dezamăgire, descurajare, zdrobire și gol. Dar există și iertare și vindecare, speranță și încurajare, roadă și eficiență.

Fie ca Dumnezeu să ne dea, prin Duhul Sfânt, puterea și creativitatea de care avem nevoie pentru a face schimbările de care e nevoie pentru ca mulți să vină la Isus în anul care vine!

Jeffery Portmann, doctor în lucrarea creștină, este director al Rețelei de Multiplicare a Bisericii pentru Consiliul General al Adunărilor lui Dumnezeu din Springfield, Missouri.

John Davidson, doctor, este director al lucrării de dezvoltare a liderilor pentru Consiliul General al Adunărilor lui Dumnezeu din Springfield, Missouri.

Fiii și ficele voastre

vor proroci

Cultivarea darului prorociei în generația următoare
de Carolyn Tennant

După un serviciu de închinare, mă rugam cu studenții din școala biblică a Adunărilor lui Dumnezeu din Buenos Aires, Argentina, când Domnul mi-a dat un cuvânt profetic pentru un tânăr.

În același timp, un student care slujea prin muzică în capătul celălalt al încăperii a început să intoneze un cântec nou în Duhul, prorocind aceleași cuvinte pe care eu eram pe cale să le rostesc. I-am spus ulterior tânărului lider de închinare, iar el s-a bucurat să afle că Duhul îl folosea. Tânărul a spus că nu fusese niciodată sigur dacă ce auzea era de la Dumnezeu, dar de atunci avea să facă un pas în față, cu mai mult curaj.

E vital să învățăm să recunoaștem vocea lui Dumnezeu. La urma urmei, esența prorociei este să ascuți ce spune Dumnezeu și să transmiți acel mesaj așa cum trebuie. Conform Apocalipsei 19:10: „Căci mărturia lui Isus este duhul prorociei.”

Ioel a spus că în zilele din urmă fiii și fiicele noastre vor proroci (Ioel 2:28). Cred că trebuie să pregătim generația viitoare să primească tot ce are Dumnezeu pregătit pentru ea. Învăța ea din exemplul nostru cum ar trebui să arate prorocia autentică?

Pledoarie pentru prorocie

Și cei tineri, și cei bătrâni ar trebui să accepte prorocia ca fiind dăătoare de viață. Prorocia îi face loc lui Dumnezeu să vorbească, să îndrume, să pregătească, să zidească, să confirme, să mustre și să încurajeze trupul lui Hristos. Acest lucru întărește Biserica.

Ce biserică ar vrea să meargă mai departe fără aceste aspecte importante ale sănătății în Duhul? Prorocia a jucat un rol important în Biserica Apostolică. Apostolul Pavel i-a învățat pe corinteni: „Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să prorociți” (1 Corinteni 14:1).

Prorocia rămâne deosebit de importantă în dezvoltarea și bunăstarea bisericii de azi. Acest dar important nu a încetat niciodată de-a lungul veacurilor și va continua până când Îl vom vedea pe Domnul față în față. Dumnezeu încă vorbește, atât prin Biblie, cât și prin poporul Său. El continuă să folosească prorocia pentru a conduce Biserica Sa în aceste timpuri de schimbare.

Urmașii lui Hristos de azi trebuie să știe cum să urmeze Duhul, să transmită și să discearnă prorociile. Ei trebuie să învețe să audă ce spune Dumnezeu. Isus a spus: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine” (Ioan 10:27).

În timp ce Satan mărește viteza în aceste zile din urmă, se dă o luptă spirituală crâncenă. Dumnezeu vrea ca prorocia să fie un mod prin care El Își zidește Biserica pentru ca să putem lupta.

1 Corinteni 14:3 spune: „Cine proroceste, dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire și mângâiere.” Versiunea NASB spune așa: „Cine proroceste vorbește oamenilor pentru edificare, îndemnare și consolare.”

Prorociile afirmă deseori că deja simt sau oferă îndrumare care se potrivește cu ceea ce spune Dumnezeu în altă parte. O prorocie ne poate încuraja și impulsiona. Atunci când avem

nevoie de mângâiere, Dumnezeu ne poate da un astfel de cuvânt care ne consolează și ne susține.

Uneori oamenii pun accent pe partea de edificare a acestui verset, insistând că nu ar trebui să existe prorocii negative sau corective. Totuși, edificarea nu ar trebui să fie întotdeauna pozitivă. Un mesaj este edificator când dezvoltă mintea sau caracterul. Cu siguranță, mustrea poate duce la creștere.

Atunci când Dumnezeu scoate în evidență aspecte problematice, evaluarea Lui ajută persoane individuale și adunarea în ansamblu să facă ajustări. Cu toate acestea, asemenea prorocii ar trebui să vină de la oameni maturi, iubitori, smeriți și zdrobiți din cauza păcatului și a greșelilor.

Duhul poate, de asemenea, să descopere ce va urma ca să ne putem pregăti, să primim confirmare cu privire la voia lui Dumnezeu și să fim încurajați. Când un cuvânt profetic de la alți credincioși se aliniază cu Scriptura și cu ce simțim de la Dumnezeu ne poate aduce asigurarea că Dumnezeu conduce.

La un moment dat, mergeam în alt stat și m-am simțit îndemnată să mă opresc la o biserică AD pe care nu o cunoșteam. În timpul serviciului de închinare, Domnul mi-a dat un mesaj profetic pentru acel loc. M-am dus la pastor după ce s-a terminat chemarea la altar și i-am spus lui și celui alt lider prezent ce am simțit că îmi spusese Dumnezeu. Cu lacrimi în ochi, pastorul mi-a spus că era al treilea vizitator din săptămâna aceea care prorocise același lucru. Îmi place când Dumnezeu ne surprinde cu astfel de confirmări.

Domnul ne poate vorbi în multe feluri, momente și locuri. De exemplu, Duhul poate oferi un dar de prorocie în timpul unui serviciu de închinare, printr-o bucată dintr-o piesă muzicală de închinare, în scris sau prin artă și teatru, prin predicare, prin învățare sau prin sfătuire. Se poate întâmpla la altar, în parcare, în baie, într-un salon de spital sau chiar în magazin. Timpul lui Dumnezeu nu e mereu cum ne așteptăm noi, dar e întotdeauna perfect.

Din acest motiv, trebuie să rămânem pe frecvența vocii lui Dumnezeu pe parcursul săptămânii, în biserică și în afara ei. Dumnezeu ne poate vorbi oriunde, dar trebuie să ascultăm. Dumnezeu caută inimi ascultătoare.

Prorocia în Vechiul Testament

Autorul Epistolei către evrei a spus: „După ce [Dumnezeu] a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri” (Evrei 1:1). Prorocii au avut cu siguranță un rol important în Vechiul Testament.

În Vechiul Testament, sarcina prorocului era dublă: să primească mesajul divin și să îl transmită cu credincioșie. Cei trei termeni ebraici pentru „proroc” reflectă aceste responsabilități.

Cuvântul ebraic ales sau *ro'eh* indica rolul prorocilor de a primi mesajul lui Dumnezeu așa cum le era descoperit. Acest cuvânt e deseori tradus „văzător” (adică o persoană care vede ce vrea să spună sau să facă Dumnezeu).

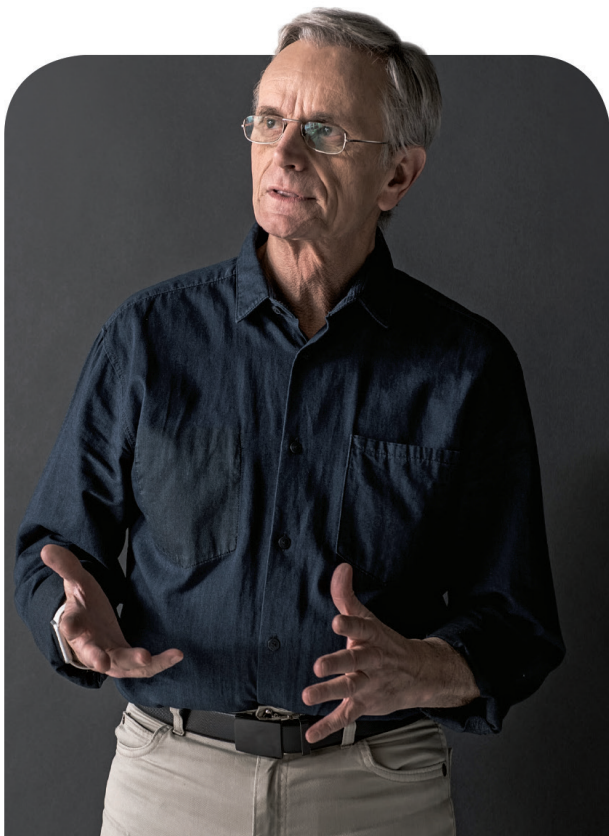
Nabi este cel mai folosit cuvânt ebraic pentru proroc în Vechiul Testament. El descrie proroci care transmit mesajul vorbit, în scris sau în alte forme.

Fiecare dintre acești termeni ebraici subliniază rolul profetic al omului în comunicarea divină continuă a lui

Dumnezeu. Prorocii auzeau sau vedeau ce le arăta Dumnezeu și apoi simțeau când era momentul oportun să vorbească.

Vechiul Testament abundă de cuvintele bine-cunoscuților proroci, precum Ezechiel, Ilie, Elisei, Isaia, Ieremia și Zaharia. De asemenea, menționează mulți proroci mai puțini

Prorocia îi face loc lui Dumnezeu să vorbească, să îndrume, să pregătească, să zidească, să călăuzească, să confirme, să mustre și să încurajeze trupul lui Hristos.

cunoscuți, care i-au ajutat în egală măsură pe poporul lui Dumnezeu să rămână pe calea cea dreaptă. Au fost mai multe profetese femei în Vechiul Testament (*nabia*), printre care Miriam, Hulda, soția lui Isaia și Debora, care a fost profetesă, judecător și conducător militar al lui Israel.

Prorocii din Vechiul Testament au avut un rol fundamental în călăuzirea lui Iuda și a lui Israel. Au vorbit lui Dumnezeu, avertizându-i de judecata iminentă pentru că s-au dedat la idolatrie și au încălcat legământul cu El. Liderii căutau deseori înțelepciunea prorocilor pentru a decide direcția în momente importante, precum în vremuri de război.

Uneori prorocii muștrău și persoane individuale, precum atunci când Elisei l-a înfruntat pe regele Ahab (1 Regi 18:18–19). De asemenea, se ocupau și cu probleme de justiție (Amos 2:6–7; Mica 6:8). În toate, prorocii au respectat exact ce a spus Petru: „Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21).

Prorocia în Noul Testament

Duhul a venit peste prorocii din Vechiul Testament. După Ziua de Rusalii, prorocia a devenit activă în Biserică când Duhul a venit să locuiască în fiecare credincios, îndemnându-i pe unii să proorocească.

Prorocia este singurul dar al Duhului care apare în fiecare listă cu daruri din Noul Testament. Printre acestea, este și cea din Romani 12:6–8: care spune că avem „felurite daruri, după harul care ne-a fost dat și începe lista cu prorocia; 1 Corinteni 12:7–10, care spune că toate darurile sunt pentru binele tuturor; 1 Corinteni 12:27–31, care ne amintește să dorim „darurile mai mari”; Efeseni 4:11, care enumeră prorocia printre cele cinci daruri ale bisericii; iar 1 Petru 4:10–11, care spune ca el „să vorbească cuvintele lui Dumnezeu.”

De vreme ce prorocia este întotdeauna inclusă printre darurile felurite, trebuie să fie un dar pe care să nu îl neglijăm.

Prorocii apar în tot Noul Testament. În primele capitole ale Evangheliei după Luca, Elizabeta, Maria, Zaharia, Simion și Ana, toți prorocesc despre Isus.

În Biserica Primară, activitatea profetică era norma. Fapte 11:27–28 povestește despre un bărbat pe nume Agab care, după ce a călătorit de la Ierusalim la Antiohia cu alți proroci „s-a sculat și a vestit, prin Duhul, că va fi o foamete mare în toată lumea.” Luca scrie: „Și a și fost, în adevăr, în zilele împăratului Claudiu.” Agab a prorocit ulterior că Pavel va fi legat la Ierusalim și că va fi dat în mâna Neamurilor (Fapte 21:10–11).

De asemenea, în Antiohia s-a strâns un grup de „proroci și învățători” de prin părțile locului, printre care și Barnaba, Simion, Luciu, Manaen și Pavel (Fapte 13:1).

După Consiliul de la Ierusalim, participanții au ales doi proroci, pe Iuda și Sila, ca să transmită decizia lor Neamurilor (Fapte 15:22,32). După cea de-a treia călătorie misionară a lui Pavel, acesta a rămas în casa lui Filip evanghelistul, tatăl a „patru fete fecioare care prooroceau” (Fapte 21:9).

Chemarea biblică a prorocului era cunoscută de mulți. Prorocii erau recunoscuți și acceptați de biserica locală — sau în Vechiul Testament, de seminția lor — ca fiind aleși de Dumnezeu pentru a exercita rolul de proroc.

Prorocia a făcut parte din viața Bisericii din Noul Testament. Cei care dețineau rolul de proroci legitimi nu erau autoprocamați. Rolul lor nu era acela de a umple holurile conferințelor sau de a-și face un nume. Prorocia apărea, de obicei, în contextul bisericii locale sau al unui grup de credincioși, nu independent. Creștinii nu prooroceau pentru a face bani, nici nu promiteau să transmită câte o prorocie pe zi. În schimb, recunoșteau cu smerenie că Duhul lui Dumnezeu era sursa tuturor activităților profetice.

Desigur că au fost și câțiva proroci falși, atât în Vechiul Testament, cât și în Biserica Primară. Putem găsi exemple de prorocii adevărate sau false și azi. Întrebarea este, ce putem face pentru a promova manifestările autentice și sănătoase ale darurilor profetice în bisericile noastre?

Prorocia autentică în zilele noastre

Prorociile autentice vin de la un anumit gen de persoane. Cei implicați în prorocie ar trebui să aparțină unei biserici locale, unde sunt cunoscuți și pot fi trași la răspundere. Ar

trebui să fie smeriți și să arate integritate, sfințenie și slujire. Ucenicia solidă este esențială pentru funcționarea corectă a prorociei. Munca profetică este ca un aisberg. Rădăcinile ei sunt 90% ascunse în rugăciune și 10% vizibile. În ascuns, Domnul îi modelează pe cei pe care El îi cheamă, ajutându-i să crească în teama lor de Domnul, în recunoașterea vocii Lui și a disponibilității de a face și a spune tot ce dorește El.

Observă cine apare la întâlnirile de rugăciune. Am organizat cândva un grup de mijlocitori care se întâlneau

**Lucrarea profetică e ca un aisberg.
Rădăcinile ei sunt ascunse 90%
în rugăciune și 10% vizibile.**

regulat. Petreceam regulat timp ascultându-L pe Domnul. Apoi, pe măsură ce am împărtășit din experiențele noastre, am descoperit deseori că Dumnezeu ne îndemna să ne rugăm în grup și să credem aceleași lucruri. Astfel de ocazii, de a aștepta înaintea lui Dumnezeu și a asculta glasul Lui ar trebui să aibă un rol vital în fiecare biserică.

Prorocia autentică trebuie să vină de la cei care au o relație cu Dumnezeu și Îi pot auzi vocea (Ieremia 23:16–18). Mesajul lor nu poate veni de nicăieri din altă parte decât din prezența lui Dumnezeu. Nu ar trebui să vină niciodată din înțelepciunea omului, presiunea culturală, motive politice sau dorințe și emoții personale. Altfel, prorociile false sunt pe un teren propice.

Toate darurile de lucrare enumerate în Efeseni 4:11 pot funcționa informal și natural. Un pastor nu se ridică să spună: „Așa vorbește Domnul, acum eu voi fi pastorul vostru.” Un profesor îi învață, pur și simplu, pe alții, iar un evanghelist împărtășește vestea bună. În același mod, darul prorociei nu trebuie să fie mereu formal. Un creștin poate transmite un mesaj profetic nepretențios împărtășind, pur și simplu, înțelepciunea lui Dumnezeu cu o altă persoană.

Prorocia poate juca un rol nu numai în serviciile de închinare ale bisericii, ci și în întâlnirile echipei și ale comitetului de conducere. Poate fi o călăuză în procesul de luare a unor decizii, planificare strategică și administrare a bisericii. Lucrarea creștină profetică poate schimba direcția unei biserici și să aducă o înțelegere nouă.

Ar trebui să căutăm să normalizăm prorocia în biserici. Mulți oameni trebuie să fie disponibili să găsească timp ca să Îl audă pe Dumnezeu, ca El să îi poată folosi în darul prorociei. Trebuie să fim mentori și să încurajăm oamenii să participe acolo unde se mișcă Duhul.

Învățătura despre prorocie

Mulți tineri pe care i-am cunoscut tânjesc să învețe cum să folosească darurile Duhului Sfânt. Trebuie să învețe cum, când și unde să transmită un cuvânt profetic. Totuși, fără îndrumare, deseori se lasă de asta. La urma urmei, nu vor să facă nimic greșit.

Liderii de biserică trebuie să îi instruiască, să le fie mentori și să le ofere ocazii oamenilor să facă un pas înainte prin credință. Trebuie să îi ajute pe credincioși să crească nu numai în încredere, ci și în înțelepciune.

De exemplu, încurajarea studenților în serviciile pentru tineri să se roage unul pentru altul și să împărtășească ce cred că le vorbește Domnul pentru a oferi cadrul necesar tinerilor să își folosească darurile spirituale.

Bineînțeles, trebuie să învățăm oamenii să fie sensibili la timpul decis de Dumnezeu și la îndrumarea lui. Pavel le-a spus creștinilor „să râvnească” după prorocie, dar a adăugat imediat ca „toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială” (1 Corinteni 14:39–40). La urma urmei: „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților” (1 Corinteni 14:33).

Când cineva primește un cuvânt, nu ar trebui neapărat să fie rostit în gura mare atunci și acolo. Uneori e merit pentru un alt timp sau loc sau, cel puțin, un alt moment din închinare. Dumnezeu poate chiar să ne dea înțelepciune să decidem să nu spunem nimic, ci doar să mijlocim pentru acel lucru.

Testarea prorociei

Acolo unde există prorocii autentice, conduse de Duhul, Satan se va activa și va încerca să înșele și să facă varză darul adevărat. Trebuie să ne ascuțim simțurile.

Încă din Antichitate, poporul lui Dumnezeu a avut de-a face cu proroci falși. Dar oprirea tuturor prorociilor nu a fost niciodată o soluție. Înăbușirea Duhului Sfânt Îl întristează pe Domnul.

Pavel le-a spus tesalonicenilor: „Nu stingeți Duhul. Nu disprețuiți prorociile. Ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun. Feriți-vă de orice se pare rău” (1 Tesaloniceni 5:19–22).

De asemenea, 1 Ioan 4:1 spune: „Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși.”

În Matei 7:15, Isus a spus: „Păziți-vă de prorocii mincinoși! Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori.”

Prorocii falși sunt precum lupii care se strecoară, înșelând, ca să devoreze oile. Trebuie să detectăm și să alungăm pericolul înainte să fie prea târziu. Este responsabilitatea explicită a liderilor bisericii. Pastorii ar trebui să crească în discernământ și să fie pregătiți să oprească orice este nepotrivit sau nebiblic.

Cel mai bun mod de a ne ocupa de o problemă depinde de situație. Unii oameni bine-intenționați prorocesc greșit, din cauza imaturității spirituale. Alții caută să atragă atenția. Alții seamănă confuzie și divizare în mod intenționat.

Acest lucru ne cheamă să cerem înțelepciune și înțelegere

Prorocia autentică trebuie să vină de la cei care au o relație cu Dumnezeu și care aud glasul Lui. Mesajul lor poate să vină numai și numai din prezența lui Dumnezeu.

de la Duhul Sfânt. Când am descoperit o prorocie falsă, am întrerupt-o și i-am spus persoanei să nu mai vorbească. În alte cazuri, am vorbit discret cu acei oameni și le-am oferit călăuzire. Pe câțiva i-am rugat să plece. Am fost nevoit chiar să dau afară pe cineva în timpul închinării, fiindcă s-a comportat ca un dezaxat, care a atras atenție mai mult asupra sa decât asupra lui Dumnezeu.

Matei 7:16–18 ne oferă o soluție excelentă pentru testarea falsității: „Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măracini? Tot așa, orice

Atunci când cineva transmite o prorocie, alții trebuie „să judece.”

pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele.”

Dacă Duhul lucrează în viața cuiva, acea persoană va face roade spirituale care vor arăta spre Isus. Cine pretinde autoritate spirituală, dar lucrează independent de Duhul Sfânt face roade rele: un seceriș putred, cu scopuri egoiste,

care nu are nicio legătură cu inima, caracterul și relevanța lui Dumnezeu.

Atunci când cineva proroceste, ceilalți ar trebui „să judece” (1 Corinteni 14:29). Pentru ca oamenii noștri să distingă între prorociile adevărate și false, trebuie să promovăm interacțiunea cu Biblia. Prorocia adevărată e întotdeauna în acord cu Scriptura.

Dumnezeu nu va contrazice niciodată Cuvântul Său, dar ne va întrece așteptările și ne va depăși înțelegerea (Isaia 55:8–9; Efeseni 3:20). Astfel, chiar dacă o prorocie pare imposibilă în lumea naturală, asta nu înseamnă că e neapărat falsă. Dumnezeu este suveran.

Darul discernământului este necesar în trupul bisericii. Descriind ce se va întâmpla în zilele de pe urmă, Isus a spus: „Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții. Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți” (Matei 24:10–11).

Nu ar trebui să fim șocați când apar în scenă mesageri înșelători. Isus ne-a avertizat deja cu privire la ei. Pentru a se pregăti, Biserica trebuie să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu și glasul lui Dumnezeu.

Liderii ar trebui să se ocupe de tot ce este nelalocul lui și, în același timp, să încurajeze și să primească deschis prorocia autentică. Avem nevoie de toate darurile Duhului în biserică. Prorocia nu poate fi descurajată tocmai în momentul în care oamenii au o mare nevoie să Îl audă pe Dumnezeu.

Ca penticostali, sperăm că nu va fi niciodată ca în zilele lui Samuel, când „Cuvântul Domnului era rar în vremea aceea, și vedeniile nu erau dese” (1 Samuel 3:1). Avem nevoie de prorocii conduse de Duhul, scoase din fântâna adâncă a ascultării de Dumnezeu.

Carolyn Tennant, doctor, este profesor emerit la North Central University, Minneapolis și predă ca profesor adjunct în programul de doctorat în lucrarea creștină din cadrul Seminarului Teologic al Adunărilor lui Dumnezeu din Springfield, Missouri. Tennant este autoarea cărții *Catch the Wind of the Spirit: How the 5 Ministry Gifts Can Transform Your Church* [Pe aripile Duhului: cum pot transforma cele cinci daruri de lucrare biserica ta], scrisă împreună cu Joseph Girdler, doctor în lucrarea creștină, președinte al Rețelei de Lucrare a Adunărilor lui Dumnezeu și autor al *Keys to the Apostolic and Prophetic: Embracing the Authentic — Avoiding the Bizarre* [Cheia apostolatului și prorociei – evitarea bizarului].

Nu orice cântec merge

*Şase întrebări necesare
pregătirii închinării
în fiecare duminică*

de Heidi Hewuse

Recent, în timp ce eram în concediu, am participat la un serviciu de închinare într-o biserică necunoscută. Echipa de închinare a cântat un cântec superb, pe care nu îl știam. M-am trezit plângând în prezența lui Dumnezeu și cântând cu toată puterea, cu ambele mâini ridicate.

Abia așteptam să mă întorc în biserica mea și să le spun despre acest cântec. Imaginați-vă dezamăgirea mea când echipa de închinare a încercat să îl cânte, dar nu am simțit aceeași energie. Ne-am împotmolit în detalii. Instrumentele noastre nu se potriveau cu cele ale celeilalte biserici. Pur și simplu, n-a mers.

Mi-am spus că va fi mai bine când Duhul Sfânt ne va mișca în timpul închinării. Dar, după ce l-am cântat de trei ori — și am picat testul de fiecare dată — a trebuit să accept că piesa nu era potrivită pentru noi.

Atunci când planifici un serviciu de închinare, este tentant să cauți cântece noi, la modă sau atrăgătoare pentru tine. Unii susțin că e o necesitate să alegi cântece renumite pentru a fi relevant în cultura de azi. Cu toate acestea, popularitatea unui cântec nu înseamnă că acesta va avea un impact în orice biserică sau că se va potrivi cu atmosfera fiecărei închinări.

Alegerea unui cântec ar trebui să țină cont de mesajul acestuia, de componența bisericii, de personalitatea acesteia și de priceperea și experiența echipei de închinare. Alegerea ar trebui, de asemenea, să se potrivească cu mișcarea Duhului Sfânt. La urma urmei, piesele muzicale care exprimă într-un mod adecvat ce face Dumnezeu în inimile celor prezenți sunt întotdeauna relevante — chiar dacă nu sunt pe ritmurile cele mai moderne.

Iată șase întrebări pentru evaluarea unui cântec de închinare:

1. Este corect din punct de vedere teologic?

De-a lungul istoriei, muzica bisericească a fost învățătură teologică pentru generația următoare. Versurile rămân în amintirea noastră cu ajutorul ritmurilor și melodiilor repetitive. Trebuie să ne asigurăm că versurile pe care biserica le memorează se bazează pe adevăruri biblice solide.

2. Îl înalță pe Dumnezeu și arată înspre El?

Numeroase cântece de închinare Îl invită pe Domnul să vină la întâlnirea cu noi sau vorbesc despre dorința noastră ca El să aibă grijă de nevoile noastre. În acest tip de cântece,

reflectorul este pe noi, nu pe El. Deși astfel de versuri își au rolul lor, părerea mea este că cele mai bune momente de închinare plenară au loc atunci când Îl înalțăm pe Isus și declarăm cine este El.

Desigur, prezența lui Dumnezeu este mereu cu noi, fiindcă El este omniprezent. Prezența manifestată a lui Dumnezeu este în strânsă legătură cu convingerea noastră că El este cu noi. Cu cât Îl înalțăm mai mult, cu atât Îi simțim mai mult apropierea. Cu fiecare reacție a fiecărei persoane, închinarea va fi o mărturie pentru cei din jur că Dumnezeu este în mijlocul lor.

Prioritatea în conducerea închinării este înălțarea lui Isus

în așa fel încât toată adunarea să știe și să simtă că Dumnezeu este cu ea. Cântecele care pun lupa pe Isus și care proclamă cine este El ne ajută să conștientizăm mai mult prezența Lui decât cântecele care pun lupa pe noi și sentimentele noastre. Pe măsură ce credința crește, așa se va întâmpla și cu așteptările ca Dumnezeu să facă minuni și să împlinească nevoi — nu pentru că merităm, ci pentru că El este bun.

3. Se regăsește întreaga echipă de închinare în cântec?

Dacă echipei nu îi place cântecul, nu va putea conduce închinarea cu pasiune și energie. Instrumentiștii și cântăreții sunt parteneri în lucrarea de închinare. Nu e suficient doar să îi dirijezi, ci și să te rogi cu ei, să îi ascuți și să îi incluzi în proces.

4. Întărește ce face și ce spune Dumnezeu?

Dumnezeu are o sarcină specifică în comunitate, pentru biserica ta. Ar trebui să înțelegem unicitatea ei când alegem cântecele pe care le aducem înaintea adunării, în închinare. Ca lideri de închinare, trebuie să luăm în calcul cum conduce Duhul Sfânt bisericile și comunitățile noastre.

În plus, roagă-L pe Dumnezeu să îți dea ție și echipei tale cântece originale. Chiar dacă ideea de a compune un cântec întreg te intimidă, roagă-L pe Domnul să îți dea versuri pe care să le cânti în timpul de închinare la liber. Psalmul 96:1 spune: „Cântați Domnului o cântare nouă!” Piesele de închinare compuse specific pentru adunarea ta pot atinge corzi sensibile în inima oamenilor.

5. Se potrivește adunării?

Trebuie să îți cunoști bine adunarea. Ce categorii de persoane ai în sală? Gândește-te la vârstă, situație financiară,

Piesele muzicale
care exprimă
în mod adecvat
ce face Dumnezeu
în inimile celor prezenți
sunt întotdeauna
relevante —
chiar dacă
nu sunt pe
ritmurile cele
mai moderne.

structuri familiale, rase și etnii, naționalități, experiențe religioase trecute și gusturi muzicale.

Trebuie să cunoști povestea oamenilor din biserică și să faci un efort să afli ce amintiri au despre credințioșii lui Dumnezeu. Muzica activează puternic nostalgia și amintirile. Când aduci în închinare un imn vechi, femeia vârstnică din spate reacționează nu doar pentru că e cântecul ei preferat, ci și pentru că e cântecul care se cânta când L-a primit ea pe Domnul ca Mântuitor și alte amintiri importante din viața ei. Este imnul credințioșilor lui Dumnezeu față de ea.

Unele piese din anii '80 și '90 mă transpun imediat la altarul predării mele, în copilărie. Încheierea serviciului de închinare cu refrenul unui cântec mai vechi poate duce la momente puternice de închinare. Unele cântece sunt imnuri de-o viață ce stârnesc emoții adânci în membrii adunării.

6. E practic?

E important să iei în calcul instrumentația, priceperea și resursele echipei tale. Uneori energia unui cântec în înregistrarea originală e dată de instrumente sau de voci, care nu sunt ușor de reprodus de echipa disponibilă să se pregătească. Unele echipe folosesc înregistrări performante pentru a acoperi bucăți lipsă importante. Sau cântecul poate fi reinterpretat pe potriva echipei tale.

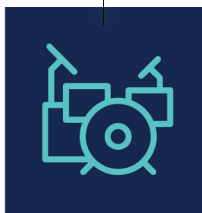
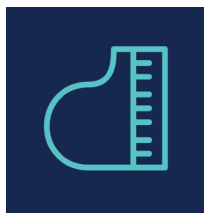
Ar trebui, de asemenea, să ne gândim dacă e ușor de învățat și de cântat pentru adunare. Dacă un cântec are un ritm dificil, prea multe cuvinte sau o melodie complicată,

s-ar putea să fie greu pentru adunare să îl învețe repede sau să îl țină minte. Acest lucru ar putea duce la o participare deficitară, ceea ce ne îndepărtează de la scopul nostru ca lideri de închinare.

Poate că ne place un cântec și vrem să îl cântăm, dar dacă nu ține cont de limitările practice ce vizează priceperea, instrumentația, resursele și momentul oportun poate să ne distragă și să ne chinuie.

Deși actul închinării poate fi și spontan și neplanificat, atunci când alege cântece pentru închinare, liderul își poate folosi discernământul în multe feluri valoroase. Atunci când iei în calcul specificul adunării tale și capacitatea echipei de închinare, alegerea

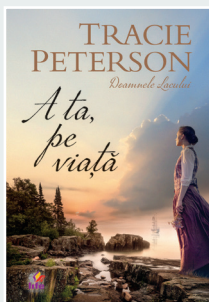
cântecelor poate arăta cum se mișcă Duhul Sfânt în biserică ta și poate aduce glorie Celui ce merită toată onoarea și lauda.

Cântecele compuse specific pentru adunare pot atinge corzi sensibile în inima oamenilor.

Heidi Hewuse este pastor cu închinarea și directoare media în Prima Adunare a lui Dumnezeu din Lexington, Kentucky, unde soțul ei, Travis, este pastor senior.

Familia Glorianei Womack s-a împușinat rău de tot după ce scarlatina i-a ucis mama și doi frați. Ea își dedică modesta viață din Duluth, Minnesota, pentru a ține laolaltă ce a mai rămas din familia ei greu încercată, purtându-le de grijă tatei și fratelui ei mai mic. Numai că îngrijorarea care o năpădește cu greu poate fi stăvilită când tatăl ei este plecat adesea și îndelungat la pescuit pe apele Lacului Superior, capricios și, adeseori, fatal, din care își câștigă traiul.

297 p. • 14.5 x 21 cm

AJUTOR PENTRU O INIMĂ ANXIOASĂ

Spre
o pace
mai
profundă

de Erlene Johnson

Acum șase ani, am primit un diagnostic de cancer. Procesul stresant de diagnosticare a presupus mai multe teste, printre care și un RMN. M-am rugat de-a lungul procedurii și am încercat să îmi controlez gândurile. Dar când RMN-ul a fost gata, am simțit brusc că nu am niciun control asupra trupului meu. Nu mă puteam ridica, nu puteam gândi limpede și abia dacă am reușit să îngaim câteva cuvinte. Nu știam ce mi se întâmplă.

Colegele mele îngrijorate au încercat să mă întindă pe un pat mobil în holul din fața salonului și au hotărât să mă ducă la camera de urgență. Totuși, după o vreme m-am ridicat și am reușit să merg singură. Tocmai făcusem un atac de panică.

Ce este anxietatea?

Spus simplu, anxietatea este o senzație de neliniște, teamă și tulburare cu privire la un pericol real sau perceput. Fiecare suferă de anxietate din când în când. Dar unora, aceste sentimente neîndurătoare le afectează viața de zi cu zi și chiar devin istovitoare.

Conform Institutului Național pentru Sănătate Mintală, în SUA, trei din zece adulți vor suferi de tulburare de anxietate la un moment dat în viața lor. Această boală include tulburarea generală de anxietate, tulburarea de panică (atacuri de panică recurente) și fobiile (precum anxietatea socială).

Chiar și atunci când nu se ajunge la nivel de tulburare clinică, anxietatea e copleșitoare uneori — mai ales în momentele de criză. Într-un studiu din 2020 întreprins de Asociația Americană de Psihologie, 78% din respondenții adulți au spus că pandemia a fost o „sursă importantă de stres” pentru ei.

Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor a anunțat în vara lui 2020 că procentul adulților americani care au avut simptome de anxietate a crescut considerabil în comparație cu aceeași perioadă din 2019.

Care este cauza?

Anxietatea este o problemă complexă, care are o varietate de cauze. E dificil să stabilem cauza cu certitudine. Anumite tipuri de anxietate sunt declanșate de probleme psihologice și trebuie tratate ca o problemă medicală. Anxietatea poate fi cauzată și de un dezechilibru biochimic, care poate fi diagnosticat de un medic specialist.

Pentru alții, anxietatea poate avea rădăcini spirituale, înfipite într-un păcat nemărturisit (Psalmul 32:1–5), neîncredere în Dumnezeu (Filipeni 4:6–7), condamnare

(Romani 8:1–2), o teologie slabă sau găunoasă sau alte îngrijorări spirituale.

Ca pastori, avem puterea Duhului Sfânt și gândirea lui Hristos (1 Corinteni 2:16), care ne ajută să discernem cauza anxietății unui enoriaș și să îi slujim în nevoile lor spirituale și emoționale. Suntem chemați să explicăm „nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt” (1 Corinteni 2:13).

Cu toate acestea, de vreme ce anxietatea poate avea diverse cauze, avem nevoie să știm când să tratăm anxietatea ca pe o problemă spirituală și când să apelăm la un medic specialist sau la un consilier calificat.

Uneori anxietatea este produsul unor tipare de

Fiecare suferă de anxietate din când în când. Dar unora, aceste sentimente le afectează viața de zi cu zi și pot fi istovitoare.

gândire nesănătoasă, precum nesiguranța, frica irațională, perfecționismul sau perceperea distorsionată a realității. Pe măsură ce mesaje negative se derulează la nesfârșit în mintea noastră, își croiesc cărări neuronale în creierul nostru. Ceea ce, inițial, e un gând distructiv poate ajunge un tipar nesănătos. Anxietatea poate fi auto-perpetuată. Pe măsură ce escaladează, poate stârni îngrijorări și temeri.

Trauma, inclusiv suferința nerezolvată, experiențele adverse din copilărie sau alte evenimente stresante pot duce la anxietate severă.

Cuvântul grec *merimna* — tradus adesea cu „îngrijorări” sau „anxietate” (Matei 13:22, 1 Petru 5:7) din Noul Testament — sugerează starea de a fi distras sau împins în diferite direcții. Este o descriere exactă a ceea ce poate face anxietatea în mintea și sufletul unei persoane.

Ce poți face?

Anxietatea este istovitoare, iar un stil de viață anxios poate deveni toxic. Nu putem, pur și simplu, doar dorindu-ne să

alungăm anxietatea din viața noastră sau să convingem pe cineva să renunțe la ea.

Deși e normal să suferim puțin de anxietate, dacă e constantă și devine norma, e vremea să facem niște schimbări. Iată nouă sugestii care vă ajută să gestionați anxietatea.

1. Fiți conștienți.

Atenție la emoții și la reacțiile fizice cauzate de ele. Multe persoane observă efectele fizice ale anxietății — precum dureri de cap, tulburări gastrice și mușchi încordați — înainte să fie conștienți de problemele psihologice care declanșează reacțiile.

2. Schimbați monologul intern.

Mergeți un pas mai departe, identificați tipare nocive de gândire și înlocuiți-le cu altele sănătoase. Monologul negativ formează atitudinea și aspectul unei persoane. Atunci când gândirea noastră este distorsionată, este timpul să ne ajustăm din nou gândurile după adevărul lui Dumnezeu și ce spune El.

3. Faceți un obicei din a avea grijă de voi.

Programați-vă timp liber, respectați o zi pe săptămână de sabbat, mergeți în concediu. Găsiți-vă un hobby. Faceți mișcare, adoptați o dietă hrănitoare și echilibrată și dormiți suficient.

4. Oferiți și primiți har.

Nimeni nu va învinge anxietatea flagelându-se. Toți avem nevoie de har — de la Dumnezeu, de la alții și chiar de la noi înșine. Dumnezeu Se descrie pe Sine ca fiind „plin de îndurare și milostiv” (Exod 34:6), nu dur și critic. Evanghelia este o veste bună pentru cei anxioși.

**Dumnezeu
vrea să înlocuiască
teama și anxietatea
cu pacea și bucuria Sa.**

5. Dezvoltați obiceiuri sănătoase care vă ajută să îi faceți față mai ușor.

Încercați să inspirați adânc, să petreceți timp în aer liber sau alte activități care vă calmează.

6. Dezvoltați-vă o rețea de susținere.

O rețea de prieteni, rude, mentori, pastori și consilieri vă poate oferi încurajare și susținere și vă poate ajuta să vedeți lucrurile în perspectivă.

7. Rugați-vă.

Puteți să vă rugați ca în Psalmul 139:23–24: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!” Parafrazând: „Doamne, Tu îmi cunoști

anxietatea. Îmi cunoști durerea și tristețea. Du-mă pe calea Ta.”

8. Meditați la Scriptură.

Când eu și soțul meu am părăsit câmpul misiunii, nu am știut care va fi următoarea noastră sursă de venit. Când mă lovea anxietatea, meditam la Matei 6:25–34. „Nu vă îngrijorați, dar, de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei” (versetul 34). Am găsit o fotografie cu un câmp întins de flori și am pus-o pe fundalul computerului meu. M-a ajutat să-I încredințez îngrijorarea mea lui Dumnezeu, Cel care se ocupă de noi cu mai multă grijă și atenție decât se ocupă de flori.

9. Urmați un tratament.

Nu e nicio rușine să mergeți la medic sau la un consilier creștin pe probleme de anxietate sau să luați medicamentele prescrise. Nu ezitați să căutați ajutor sau să sugerați enoriașilor să caute ajutor de specialitate.

Membrii adunării voastre suferă, cu siguranță, de anxietate. Pe lângă a le oferi sfaturile de mai sus celor pe care îi consiliați, iată câteva unelte cu care îi puteți ajuta:

- Folosiți o scară a angoasei de la 1–10, în care 1 este cel mai mic nivel, iar 10 cel mai mare. Rugați persoana în cauză să identifice care este nivelul ei de suferință.

- Ajutați persoana în cauză să identifice și să țină piept factorilor declanșatori. Unii dintre aceștia pot fi înlăturați, iar povara va fi mai ușoară. Dacă nu e posibil acest lucru, ajutați persoana respectivă să învețe modalități noi de gestionare a stresului, să își redefinească sau să schimbe tiparele de gândire.

- Ajutați persoana în cauză să identifice moduri nesănătoase de gândire. E important să tratezi gândurile anxioase de la rădăcină. Deseori, o perspectivă din exterior poate ajuta persoana în cauză să își înțeleagă tiparele de gândire.

- Ascultați cu interes. Puterea prezenței vindecă. Dați-i ocazia persoanei în cauză să își spună suferința. Ascultați activ, redați în propriile cuvinte ce auziți.

Anxietatea poate fi gestionată, ba chiar și învinsă. Dumnezeu vrea să înlocuiască frica și anxietatea cu pacea și bucuria Lui. Există speranță.

Mărturia din Psalmul 94:18–19 poate prea bine să fie și povestea noastră: „Ori de câte ori zic: «Mi se clatină piciorul!», bunătatea Ta, Doamne, mă sprijină totdeauna. Când gânduri negre se frământă cu grămada înăuntrul meu, mângâierile Tale îmi înviorează sufletul.”

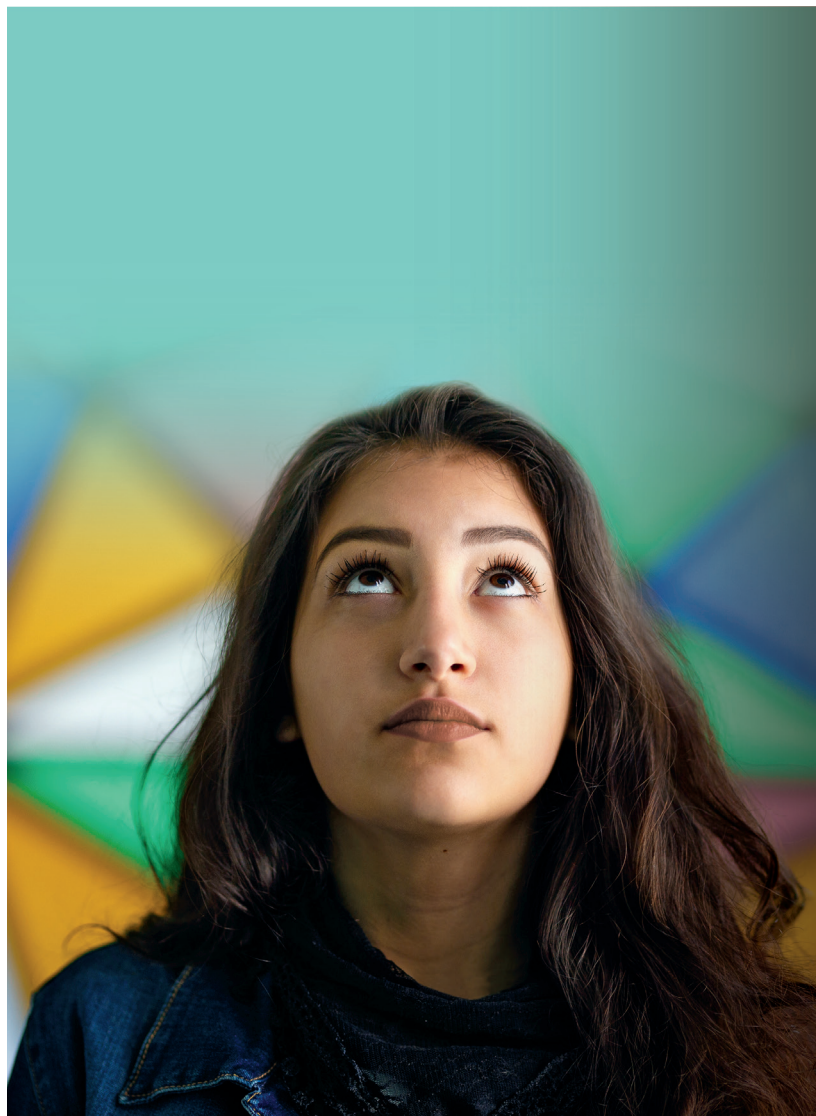
Erlene Johnson, fostă misionară în Rusia pentru Misiunea Internațională a Adunărilor lui Dumnezeu, este consilier pe probleme pastorale și administrator al Ministry Resources International. Locuiește în Woodinville, Washington.

Chestionarea credinței

**Trei modalități
prin care
îi puteți ajuta
pe tineri
să abordeze
îndoielile**

de Terry Parkman

Pentru mulți, mișcarea de deconstrucție e o scuză ca să abandoneze credința, folosindu-se de anumite părți din Scriptură și din Biserică care îi dezamăgesc profund.

Adolescenții și tinerii adulți creștini sunt mai confuzi ca oricând cu privire la credința lor — și caută după răspunsuri.

Această afirmație făcută în cadrul unui eveniment recent pentru liderii viitoarei generații mi-a captat atenția. În timp ce mă gândeam și stătea de vorbă cu alți lucrători și adulți tineri din public, mi-a fost clar de ce există atât de multă confuzie. Nu este vorba despre competiția cu alte ideologii religioase. Mai degrabă, conform spuselor mai multor participanți, este vorba despre discrepanța dintre învățăturile Scripturii și comportamentul multor lideri clerici.

O tânără mi-a mărturisit că îi e greu să vorbească în biserică despre îndoielile ei. Mi-a spus că liderii îi resping întrebările pentru că sunt imature spiritual și o fac să se simtă prost pentru că spune ce simte.

Lipsa de susținere în biserică poate fi o explicație de ce tinerii apelează la comunitățile din online care vorbesc deschis despre îndoială și de ce fac primii pași timizi spre deconstrucția credinței. Astăzi, se vorbește peste tot despre deconstrucție, iar aceasta ocupă spațiul digital unde mulți caută informații despre credință, biserică și creștinism și se descriu ca fiind „foști evanghelici”.

Deconstrucția este un proces de chestionare și reevaluare a credinței. Deseori începe cu o criză a derutei în urma eșecului moral al unui lucrător apreciat, de exemplu. Dintr-o dată, o viață de întrebări și îndoieli își strigă drepturile și nu există răspunsuri ușoare.

Unii care vorbesc despre deconstrucție sunt gata să se lase de credință. Alții speră sincer să își rezolve îndoielile și să redescopere ce înseamnă să Îl urmeze pe Hristos.

E important ca noi, liderii de biserici, să reacționăm cu har atunci când cineva ne abordează cu întrebări, indiferent de ce parte a baricadei credem că este el sau ea. Astfel de momente sunt ocazii de împăcare a oamenilor cu Hristos și cu Biserica Sa.

Isus nu l-a condamnat pe bărbatul confuz care l-a implorat: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9:24). Este modelul de rugăciune pentru oricine se luptă cu necredința. Isus vrea să ne ajute să învingem necredința.

Întrebările noastre privitoare la credință pot duce la creștere personală. Atunci când analizăm, în rugăciune, idei preconceptuate în lumina Scripturii, Duhul Sfânt poate folosi întrebările noastre ca să ne armonizeze cu Hristos și scopul Său pentru viața noastră.

Uneori creștinii trebuie să pună întrebări și să provoace statu-quo-ul. Gândiți-vă la cei care, în diferite timpuri și locuri, au condamnat rasismul și opresiunea în Biserică. Profeții biblici și chiar Isus au criticat dur liderii religioși din vremea lor, corectând practicile religioase abuzive.

În același mod, mulți reformatori și-au închinat viețile efortului de a pune Scripturile în mâinile oamenilor obișnuiți ca să poată citi și învăța singuri din Cuvânt. Reformatorii au perseverat în ciuda opoziției intense a liderilor corupți care ar fi vrut să îi reducă la tăcere.

Desigur, pentru mulți tineri de azi, mișcarea de deconstrucție e o scuză ca să abandoneze credința, folosindu-se de anumite părți din Scriptură și din Biserică care îi dezamăgesc profund. Acest lucru duce la un amestec cald de credințe pseudo-teologice/filosofice pe care unii îl laudă ca fiind iluminare. În realitate, este o diluare a credințelor biblice în cel mai bun caz sau un sincretism în cel mai rău caz.

Un proces de chestionare sănătoasă caută să descopere adevărul lui Dumnezeu. O abordare nesănătoasă pleacă de la presupunerea că Cuvântul lui Dumnezeu este în eroare. Liderii următoarei generații au ocazia să se adreseze îndoielilor și temerilor căutătorilor și scepticilor pe măsură ce provocăm tinerii la discuții spirituale sănătoase.

Nu e nevoie să îi respingem, să îi facem să se simtă prost sau să încercăm să câștigăm dezbateră cu acești tineri. În schimb, ei au nevoie să le asculte cineva întrebările și îngrijorările și să îi ajute să descopere răspunsurile lui Dumnezeu.

Iuda 22 spune: „Fie-vă milă de cei cuprinși de îndoieli.” Traducerea The Message sună așa: „Luați-i ușor pe cei ce șovăie în credință. Duceți-vă după cei ce o apucă pe căi greșite. Fiți blânzi cu păcătoșii, dar nu cu păcatul” (versetele 22–23).

Dacă există o deconstrucție a credinței, trebuie să fie și o reconstrucție după Cuvântul lui Dumnezeu. Pe măsură ce oamenii desființează elementele nefolositoare ale culturii bisericești și ale religiozității, e foarte important să îi ajutăm să își reconstruiască credința în jurul persoanei, cuvintelor și vieții lui Isus.

Iată trei modalități care îi ajută pe tineri să își rezolve îndoielile și să își reclădească credința pe temelia de neclintit a lui Isus Hristos:

1. Încurajați întrebările dificile.

Sunt recunoscător că Biblia ne invită să punem întrebări și că Dumnezeu nu se teme de îndoielile noastre. Nu trebuie să oferim întotdeauna oamenilor răspunsuri la întrebări. Este o călătorie care are nevoie de un îndrumător. Pentru asta e disponibil Duhul Sfânt. Ioan 16:13 spune: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot

adevărul.” Sarcina noastră este să îi ajutăm pe oameni să se conecteze cu Ghidul suprem.

2. *Amintiți-le celor ce se îndoiesc că oamenii nu sunt perfecți, dar Cuvântul lui Dumnezeu este.*

Mișcarea de deconstrucție e compusă din oameni imperfecti, care sunt răniți, mânioși, dezamăgiți și decepționați — deseori în urma întâlnirii cu alți oameni imperfecti. Ei au nevoie să audă că adevărul lui Dumnezeu nu îi va dezamăgi niciodată. Chiar și în mijlocul situațiilor imperfecte, Biblia este sursa noastră infailibilă de ajutor și de speranță.

Psalmul 19:7–10 spune: „Legea Domnului este desăvârșită și înviează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Orânduiri Domnului sunt fără prihană și înveslesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii. Frica de Domnul este curată și ține pe vecie; judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte. Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri.”

3. *Asigurați tinerii că Biblia are răspunsuri la cele mai stringente întrebări.*

Nu vom găsi răspunsuri cu privire la credință în mișcarea de deconstrucție, dar le vom găsi în Scriptură. Biblia este unealta perfectă pentru reconstrucția credinței, descoperirea voii lui Dumnezeu și găsirea stabilității sigure într-o lume de nesiguranțe. Ajutați-i pe cei care se luptă cu îndoieli să se regăsească în Cuvântul lui Dumnezeu în timp ce caută răspunsuri.

Pavel a spus: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Timotei 3:16).

Fie că oamenii își caută credința, o deconstruiesc sau o reconstruiesc, nu trebuie să ajungă epave pe insula îndoielii. Pot să ajungă la Isus și să dea voie Duhului Sfânt să îi conducă, prin furtună, la o viață vibrantă și bogată în Hristos.

Așa cum a spus Charles Spurgeon: „Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare furtună în care am naufragiat pe Stânca Isus Hristos.”

Nu vom găsi răspunsuri la întrebările legate de credință în mișcarea de deconstrucție, dar le vom găsi în Scriptură.

Terry Parkman este pastor pentru Noua Generație din River Valley Church (AD) din Minneapolis.

Concubinajul vine la biserică

Ce e de făcut cu cuplurile necăsătorite care locuiesc împreună

de JESSICA MUMLEY

În rolul meu ca misionar într-un campus Chi Alpha, am ocazia să văd studenți absolvind, aruncând tocile în aer și avântându-se în lumea adulților, cu slujbe noi, cu colegi noi și în biserici noi. Să îți vezi cum își iau scepтрul credinței și aleargă în cursa credinței în Hristos e un sentiment inegalabil.

Cu toate acestea, am observat o tendință din ce în ce mai îngrijorătoare. Din ce în ce mai multe cupluri necăsătorite, care vin la biserică și își declară credința creștină, aleg să se mute împreună.

Un raport din 2016 al Grupului Barna a descoperit că 41% dintre adulții creștini practicanți din Statele Unite consideră

Prea adesea, în biserică discuțiile cu privire la celibat vizează ce nu au voie să facă.

concubinajul o „idee bună”. Tinerii de azi acceptă mai ușor astfel de aranjamente de conviețuire decât generațiile mai în vârstă.

Într-un sondaj Gallup din 2020, doar 29% dintre adulții americani sub 35 de ani au spus că e „foarte important pentru cupluri să se căsătorească dacă vor să își petreacă restul vieții împreună”, comparativ cu 40% dintre cei între 35 și 54 de ani și 43% dintre respondenții de 55 de ani sau mai mult. Putem opri valul atitudinilor nebiblice cu privire la concubinaj? Cred că sunt trei lucruri pe care fiecare lider de biserică le poate face.

Căutați să înțelegeți

Un raport din 2019 al Pew Research Center a analizat motivele pentru care americanii locuiesc împreună. Printre

cei nelogodiți, care au spus că se gândesc să se căsătorească într-o zi, mai mult de jumătate au menționat bugetul lor (56%) sau al partenerului (53%) ca motiv pentru care amână nunta.

Alte motive amintite au fost: partenerul sau persoana în cauză care fuge de devotament (47%); dorința de a înainta în carieră înainte de căsătorie (44%); nesiguranța că partenerul este persoana potrivită (39%).

Pentru a-i sluji cât mai eficient pe cei ce trăiesc în concubinaj din biserică noastră și a le arăta o cale mai bună, trebuie să căutăm să le înțelegem nevoile și perspectivele. Asta presupune dezvoltarea unei relații personale și de încredere.

Invitați-i la cină și aflați-le povestea. Dacă ne facem timp să îi ascultăm și să înțelegem ce le motivează alegerile, probabil că vom descoperi că cele mai multe relații de concubinaj

nu au ca scop relația sexuală în sine sau o dorință deschisă de a se răzvrăti față de Dumnezeu. De fapt, deseori au mai mult de-a face cu aspecte practice, cum sun banii sau nevoile emoționale, printre care singurătatea.

Niciunul dintre aceste motive nu justifică comportamentul biblic, dar oferă informații valoroase pentru lucrare.

Conduceți cu ajutorul lui „da”

Prea des, discuțiile din biserică cu privire la celibatari vizează ce nu au voie să facă: „Fără sex înainte de căsătorie, fără concubinaj, fără necurăție sexuală de vreun fel.”

Problema este că negația nu are puterea de transformare a afirmației. Bisericele noastre trebuie să fie un spațiu bogat în „da-uri”. În esența lui, creștinismul nu înseamnă să ne abținem de la comportamentul negativ. Înseamnă să îi spunem „da” lui Isus și să Îi dăm voie să ne schimbe din interior spre exterior, de vreme ce noi nu ne putem salva. Înseamnă să spui „da” mesajului lui Dumnezeu, familiei lui Dumnezeu și misiunii lui Dumnezeu în lume.

Invităm noi celibatarii din biserică noastră să spună „da”? Se simt văzuți, susținuți și utili? Are fiecare creștin loc la slujire?

În biserici, cultura pune accent pe cupluri și neglijează celibatarii.

Cei care nu au luat o decizie cu privire la Hristos își găsesc locul în biserică? Le sunt credincioșii aproape — iubindu-i și arătându-le pe Isus prin cuvintele și exemplul lor?

Haideți să conducem cu puterea lui „da”. Pentru fiecare „nu” pe care îl spunem și cu siguranță trebuie să promovăm poruncile lui Dumnezeu — haideți să le oferim motive suficiente de convingătoare și ocazii din plin în care să Îi spună „da” lui Isus.

Celebrarea celibatarilor

În biserici, cultura pune accent pe cupluri și neglijează celibatarii.

Recent am dat o petrecere de burlaci pentru cumnata mea. A apreciat gestul... și umorul. Nu are planuri să se căsătorească în curând și nici să devină mamă. A împlinit 30 de ani, e necăsătorită, locuiește singură și e fericită. Și-a deschis o afacere și și-a transformat apartamentul într-un cămin cald. Pentru a marca această etapă, i-am făcut un album, iar prietenii și rudele au răsfățat-o cu cadouri.

În cultura noastră, sunt puține ocazii — fie în biserică, fie în afara ei — în care marcăm trecerea într-o nouă etapă pentru adulții necăsătoriți. De obicei sărbătorim căsătoria și nașterea. Cei ce se cuplează și fac copii au parte de beneficii: reduceri de taxe, mâncare gătită de frații de credință și grupuri mici în cadrul bisericii în sprijinul cuplurilor.

Mă întreb uneori dacă nu cumva bisericele ratează ocazii importante de a recunoaște, onora, prețui și susține persoanele necăsătorite.

În Biblie, celibatul e la fel de respectat precum căsătoria. Isus a fost celibatar. Printre liderii Bisericii Primare au fost

și celibatari (Pavel), persoane căsătorite (Petru) și cupluri misionare (Acuila și Priscila).

Bisericele care nu reușesc să recunoască și să includă persoane necăsătorite se privează de darurile lor și comunică, în mod eronat, că celibatul e o problemă.

În afara comunității de credincioși, persoanele necăsătorite sunt supuse unor presiuni mari în cultura seculară, care le spune că trebuie să își găsească un partener și să aibă relații sexuale ca să ducă o viață împlinită. Bisericele pot contracara acest mesaj cu adevărul Scripturii, care afirmă că Isus este suficient.

Trebuie să susținem în bisericele noastre o etică sexuală curată, dar și să facem schimbări culturale importante în comunitățile noastre. Trebuie să onorăm adulții singuri, să ne bucurăm de darurile lor și să le punem conducerea înainte.

Asta înseamnă să îi invităm intenționat la masa deciziilor. Înseamnă să facem un obicei din a marca intrarea în etape noi și a celibatarilor, nu doar a miresei și a mamei. Înseamnă să îi invităm să vină în familiile noastre, la picnic sau de sărbători — sau chiar mai mult, să invităm persoane necăsătorite să locuiască în casa familiilor din biserică — nu doar fiindcă ele au nevoie de familie, ci fiindcă și familiile au nevoie de celibatari.

Limba naște culturi, prin urmare ajustarea limbajului poate avea efecte extraordinare. Bisericele pot pune accent pe genealogiile spirituale, încuraja parentingul spiritual și spune povești despre celibatari care au lăsat o moștenire spirituală generației următoare.

În programele pe care le promovăm, poveștile pe care le spunem și aspectele aplicative ale predicilor, putem sublinia, în mod regulat, diversele tipuri de relații reprezentate în familia lui Dumnezeu. Printre exemple se pot enumera: un gospodar celibatar, un locatar de la bloc, un celibatar care împarte locuința cu un prieten, un proaspăt absolvent care locuiește cu părinții sau un celibatar care are în grijă un membru în vârstă al familiei.

Ce-ar fi ca bisericele să înalțe căsătoria și celibatul în aceeași măsură și să renunțe la presiunea de a-ți găsi un partener de viață? Cred că ar lărgi considerabil și viabil opțiunile pe care celibatarii le-ar avea de a fi împliniți și a se simți bine în comunitatea credincioșilor.

Haideți să transformăm bisericele noastre în locuri atente, ospitaliere și de cinste pentru celibatari, pentru ca aceștia să poată descoperi ce are Dumnezeu mai bun pentru viața lor și să simtă bucuria de a face parte din familia Lui.

Jessica Mumley locuiește în Bellingham, Washington și slujește în echipa Chi Alpha din nord-estul Pacificului.